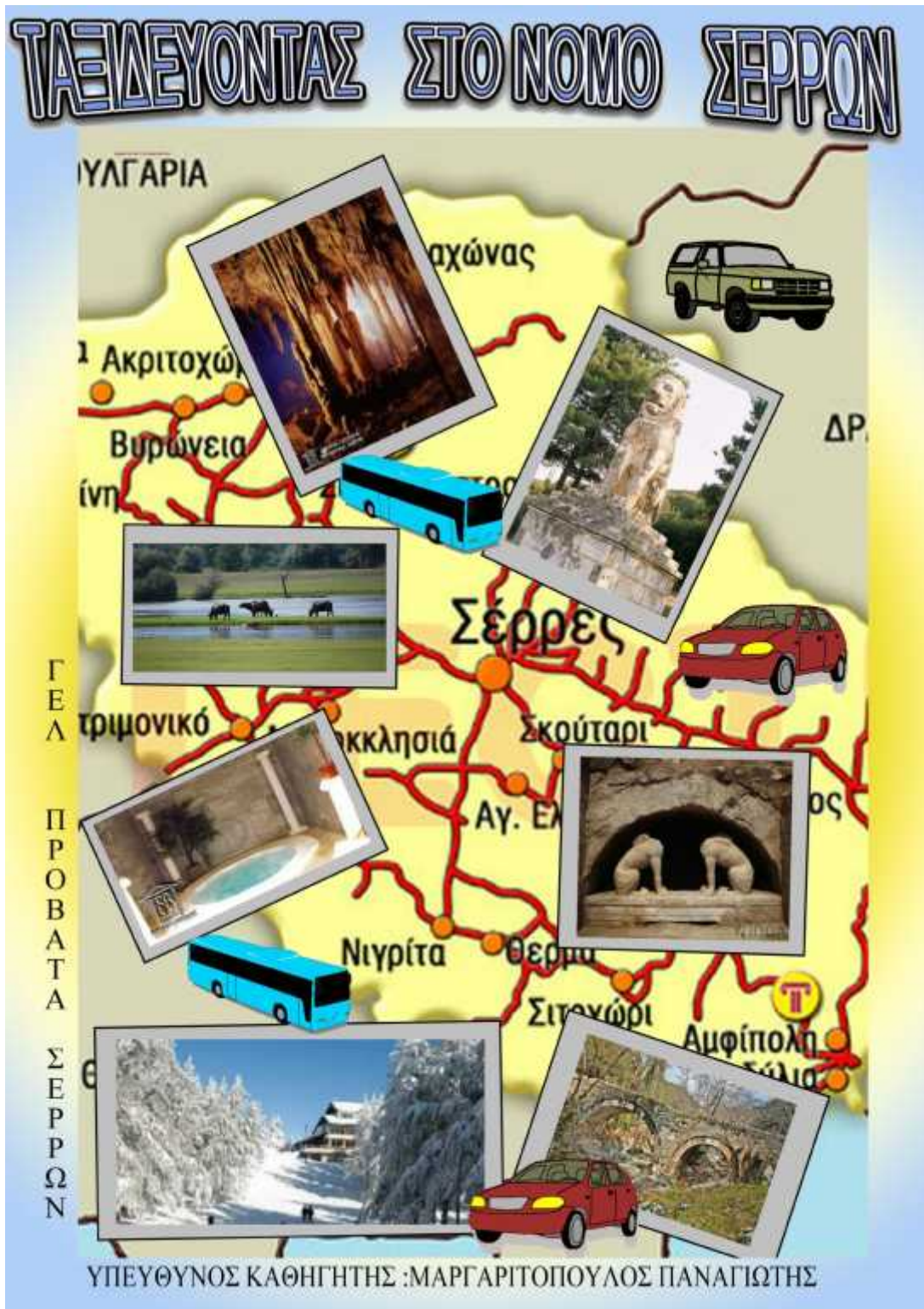

**ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ Α΄ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΠΡΟΒΑΤΑ
ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 2014-2015**

ΠΡΟΒΑΤΑΣ 2015

**ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ Α΄ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΠΡΟΒΑΤΑ
ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 2014-2015**

‘ ‘ ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΝΟΜΟ ΣΕΡΡΩΝ ‘ ‘

:

ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ :

1. Αλατζά Γεωργία
2. Βασιλειάδης Μιχαήλ – Άγγελος
3. Βασιλειάδου Αντωνία
4. Βατμανίδης Ιωάννης
5. Κελλίδης Γεώργιος
6. Κόκκαλης Ελευθέριος
7. Κοσμόπουλος Κων/νος
8. Κουγιουμτζίδου Ελένη
9. Κούρλιου Αναστασία
10. Παντελίδου Καλλιόπη
11. Σαλτζής Θωμάς
12. Τουρπεσλή Μαρία – Ειρήνη
13. Τρέφτσιος Ευάγγελος
14. Χαμουρίδης Κων/νος – Χρήστος
15. Χρυσ αφίδου Ευδοξία

1

-

$-\mu$

μ

2

μ

μ

μ

μ

μ

μ

$-\mu$

μ

μ

3

μ

μ

μ

μ

Το θέμα με το οποίο ασχολούμαστε είναι <<Ταξιδεύοντας στο Νομό Σερρών>>. Είναι ένα μέρος το οποίο φημίζεται για την ιστορία του και τα αναρίθμητα αξιοθέατά του.

Επιλέξαμε το συγκεκριμένο θέμα γιατί πολλοί δεν γνωρίζουν το νομό μας ακόμη και άτομα που κατοικούν και δραστηριοποιούνται σε αυτόν. Πολλοί δεν γνωρίζουν την ιστορία του και ίσως δεν έχουν επισκεφθεί σημαντικά μέρη του Νομού κατά την αποψή μας.

Πιστεύουμε πως μέσα από το θέμα αυτό, με τις διάφορες εργασίες και τις διάφορες συζητήσεις που έχουμε κάνει με την καθοδήγηση του καθηγητή μας θα καταφέρουμε να τον γνωρίσουμε πρώτα εμείς και στη συνέχεια να τον παρουσιάσουμε στους άλλους όσο το δυνατόν καλύτερα. Θα γνωρίσουμε την ιστορία του, θα ξεναγηθούμε στα διατηρητέα μνημεία του, τα αρχαιολογικά και ιστορικά μουσεία που υπάρχουν σε αυτόν, τις τοποθεσίες φυσικού κάλους, θα μάθουμε για τα ήθη και τα έθιμα των κατοίκων της όπως και για τα παραδοσιακά προϊόντα του.

Σύμφωνα με τα αποτελέσματα ενός ερωτηματολογίου που συντάχθηκε για την έρευνα, καταλάβαμε ότι όχι μόνο εμείς οι ίδιοι δεν γνωρίζουμε στο σύνολο τον Νομό μας αλλά και οι γονείς μας που μεγάλωσαν σε αυτόν. Το θεωρήσαμε अपαράδεχτο να μην γνωρίζουμε τον τόπο στον οποίο γεννηθήκαμε, μεγαλώνουμε και δραστηριοποιούμαστε οι περισσότεροι σε αυτόν.

Ζούμε σε ένα τόπο με μοναδικά γεωγραφικά, ιστορικά και πολιτισμικά χαρακτηριστικά. Πέρα από την μεγάλη ιστορική κληρονομία που οι αιώνες έχουν καταγράψει υπάρχει και διασταύρωση πολλών πολιτισμών που έχουν αφήσει τα ίχνη τους σε κάθε σημείο του Νομού μας. Ο Νομός μας σε προκαλεί να ταξιδέψεις, να τον ανακαλύψεις και να γνωρίσεις τα μυστικά του που κρύβονται σε κάθε γωνιά του.

Με αυτή την εργασία θα προσπαθήσουμε να ταξιδέψουμε στο νομό μας και να δούμε με μια άλλη ματιά τα μοναδικά τοπία με το ιδιαίτερο φυσικό κάλλος, τους ανθρώπους, την ιστορία τους και τον πολιτισμό τους. Μόνο αν ερευνήσουμε σε βάθος την περιοχή που θα επισκεφτούμε θα μπορέσουμε να τη γνωρίσουμε και να απολαύσουμε τη φυσική της ομορφιά, τα μνημεία της, τη μουσική της, τους ήχους της.

Τόπος με μοναδική χλωρίδα και πανίδα. Βουνά, λίμνες, ποτάμια, πεδιάδες, περιπατητικά μονοπάτια, γεφύρια διακρίνονται σε όλη την έκτασή του.

Θα επισκεφθούμε Μουσεία και αρχαιολογικούς χώρους. Μνημεία και ευρήματα από την προϊστορική, αρχαιοελληνική, Ρωμαϊκή και Βυζαντινή περίοδο. Τόπους λατρείας, βωμούς της αρχαιότητας, μουσουλμανικά τεμένη, βυζαντινούς ναούς, ορθόδοξα μοναστήρια που δείχνουν τον πολιτισμό του τόπου.

Διερευνήσαμε την πολιτισμική και ιστορική κληρονομιά (ήθη – έθιμα) της κάθε περιοχής του Νομού και ευαισθητοποιηθήκαμε για το πως μπορούμε να τα διαφυλάξουμε για τις επόμενες γενιές.

Αναδείξαμε τα τοπικά παραδοσιακά προϊόντα του τόπου μας γνωστά για την ποιότητα τους Πανελλαδικά.

Περιηγηθήκαμε μέσω διαδικτύου και απολάυσουμε τοπία και μέρη που δεν γνωρίζαμε καν ότι υπάρχουν στο Νομό μας.

Τέλος γνωρίζοντας τις εναλλακτικές μορφές τουρισμού προσπαθήσαμε να αναδείξουμε μέσα από την εργασία μας όλες αυτές τις περιοχές, την ντόπια πολιτισμική και ιστορική κληρονομιά ώστε να συμβάλουμε έστω και λίγο για την διατήρησή τους, την προβολή τους και επισκεψιμότητά τους.

1° ΣΤΑΔΙΟ

1. ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΥ
2. ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΥ ΣΤΙΣ ΥΠΟΛΟΙΠΕΣ ΟΜΑΔΕΣ
3. ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΥ – ΘΥΡΑΙΟΥ (ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΙΚΟΝΩΝ)
4. ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΝΝΟΙΟΛΟΓΙΚΟΥ ΧΑΡΤΗ – ΑΦΙΣΣΑΣ
5. ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΟΥ ΒΙΝΤΕΟ

2° ΣΤΑΔΙΟ

1. ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΓΙΑ :

(ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΘΕΣΗ - ΤΟΠΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ - ΑΞΙΟΘΕΑΤΑ - ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΝΗΜΕΙΑ – ΜΟΥΣΕΙΑ - ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ - ΤΟΠΙΚΑ ΠΡΟΙΟΝΤΑ)

2. ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

- ΣΤΟΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ ΧΩΡΟ ΤΗΣ ΑΜΦΙΠΟΛΗΣ – ΜΟΥΣΕΙΟ
- ΡΟΥΠΕΛ
- ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΣΕΡΡΩΝ (ΜΠΕΖΕΣΤΕΝΙ)
- ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΕΡΡΩΝ
- ΕΚΘΕΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΠΑΛΙΑΣ ΠΟΛΗΣ ΣΕΡΡΩΝ – ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΑΡΧΕΙΟΥ ΣΕΡΡΩΝ

3° ΣΤΑΔΙΟ

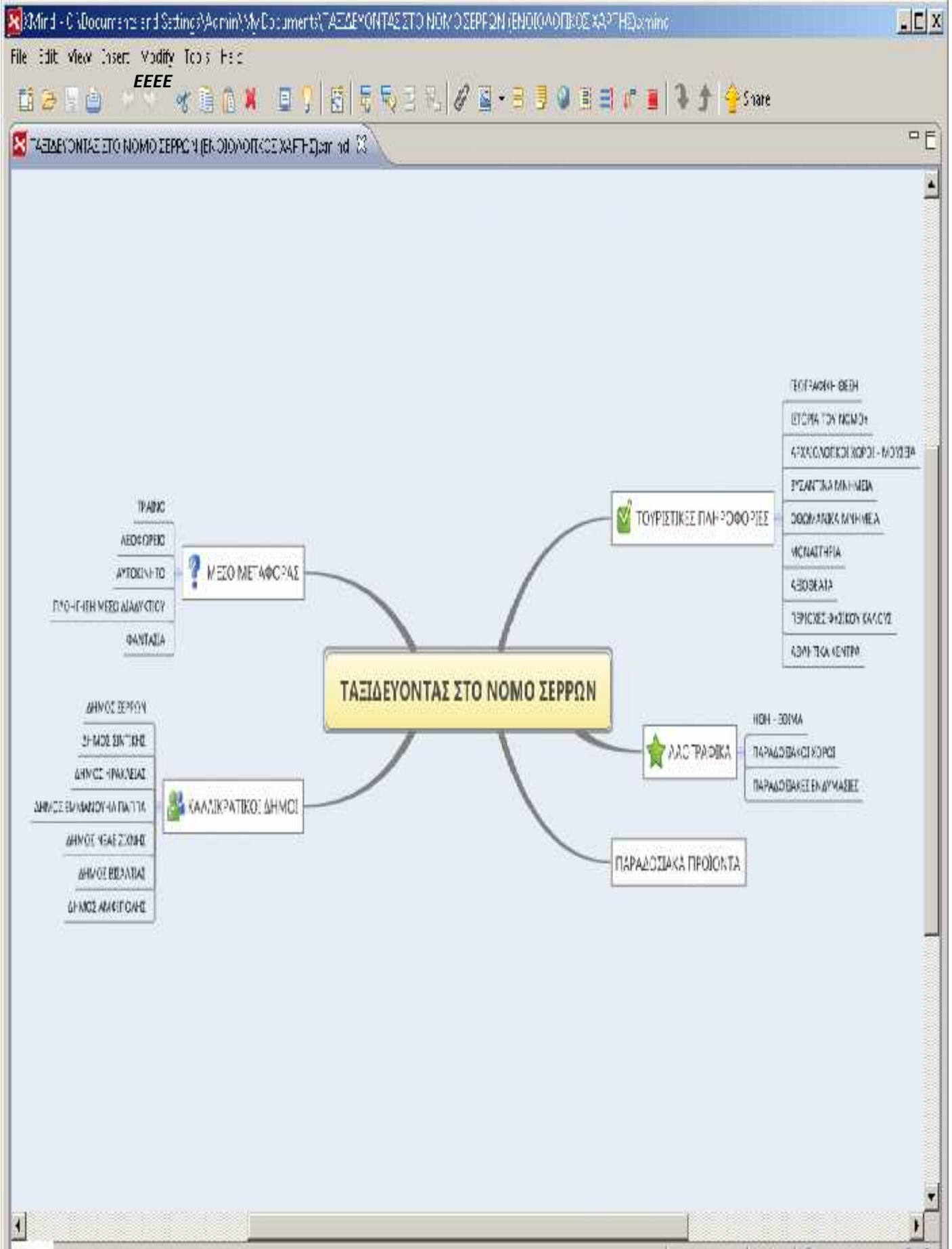
1. ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ
2. ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΓΡΑΠΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
3. ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ POWER POINT ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
4. ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΣΤΟΧΟΙ:

- Να μάθουμε στοιχεία της πολιτισμικής και ιστορικής κληρονομιάς του τόπου μας
- Να γνωρίσουμε αξιοθέατα, ιστορικά μνημεία, μουσεία, παραδοσιακά κτίρια αρχιτεκτονικού ενδιαφέροντος, περιοχές φυσικού κάλους, αθλητικά κέντρα.
- Την παράδοση του τόπου (ήθη και έθιμα της κάθε περιοχής)
- Τα παραδοσιακά προϊόντα του τόπου και παραδοσιακές συνταγές.
- Να συμμετέχουμε σε ομάδες, να συνεργαζόμαστε, να αναλαμβάνουμε ρόλους και να εκφράζουμε την άποψή μας.
- Την τεχνική σύνταξης και οργάνωσης ερωτηματολογίου, την επεξεργασία των αποτελεσμάτων και τη σχεδίαση γραφημάτων.
- Να μάθουμε να συντάσσουμε εννοιολογικούς χάρτες, και να δημιουργούμε αφίσες.
- Να εξασκηθούμε στη δημιουργία και την επεξεργασία βίντεο και εικόνας.
- Να αναδείξουμε και να διαφυλάξουμε τα θετικά στοιχεία της κάθε περιοχής.

- **Να ευαισθητοποιήσουμε τους συμπολίτες μας στα κοινωνικά – πολιτισμικά - περιβαλλοντικά προβλήματα του τόπου μας (ανάδειξη – ενασχόληση).**

ΕΝΝΟΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΝΟΜΟΥ ΣΕΡΡΩΝ

Ο Νομός Σερρών είναι ένας από τους 13 νομούς της Μακεδονίας του μεγαλύτερου διαμερίσματος της Ελλάδας και ανήκει στην περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας. Ανατολικά συνορεύει με τους νομούς Δράμας - Καβάλας και δυτικά με τους νομούς Θεσσαλονίκης - Κιλκίς. Στα βόρεια συνορεύει με τη Βουλγαρία και με την Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας. Είναι ο νομός με τα περισσότερα χωριά σε όλη την Ελλάδα.

Ο νομός Σερρών ανήκει στους πεδινότερους νομούς της Ελλάδας, δεδομένου ότι το 48% της συνολικής έκτασης του χαρακτηρίζεται σαν πεδινό-ημιορεινό. Περικλείεται δυτικά από τις οροσειρές Κερκίνης – Βερτίσκου - Κερδυλίων, ανατολικά από τις οροσειρές Ορβήλου-Μενοικίου-Παγγαίου, ενώ βόρεια δεσπόζει το όρος Μπέλες. Το νομό διασχίζει ο ποταμός Στρυμώννας, που πηγάζει από τη Βουλγαρία και εκβάλλει στο Στρυμονικό κόλπο (Ορφανού). Κυριότερος παραπόταμός του είναι ο Αγγίτης, στο ανατολικό τμήμα του νομού, όπου ρέει μεταξύ του Παγγαίου και του Μενοικίου όρους, σχηματίζοντας το φαράγγι του Αγγίτη, δίπλα στα Σπήλαια της Αλιστράτης.

Οι κάτοικοι του νομού είναι από διάφορα μέρη της Ελλάδας αλλά και του Εξωτερικού. Η συνολική έκταση του νομού ανέρχεται σε 3.790 τετραγωνικά χιλιόμετρα, που είναι το 3% της έκτασης της Ελλάδας. Το 41% της συνολικής έκτασης του νομού είναι καλλιεργήσιμες εκτάσεις, γεγονός που καθορίζει και την κύρια ασχολία των κατοίκων του νομού.

Η Σέρρες απέχει 587 χιλιόμετρα από την Αθήνα και 80 χιλιόμετρα από τη Θεσσαλονίκη.

Ο νομός Σερρών λόγω της γεωγραφικής του θέσης έχει μακρά περιπετειώδη ιστορία γεμάτη επιθέσεις, πολέμους, λεηλασίες, καταστροφές, ομηρίες, φυλακίσεις, πυρπολήσεις και σφαγές. Όπου και αν σκάψεις στην περιοχή αυτή θα βρεις στάχτες, ερείπια, κατάλοιπα καταστροφών. Η πόλη των Σερρών, κτισμένη σ' ένα από τα πιο ταραγμένα σταυροδρόμια της Ευρώπης, πέρασμα αναρίθμητων στρατών και λαών, είναι μια από τις λίγες αρχαίες πόλεις του πολύπαθου ελληνικού χώρου που κατόρθωσε να διατηρήσει αδιάλειπτη ζωή από την αυγή των ιστορικών χρόνων μέχρι σήμερα.

Πρώτη φορά εμφανίζεται στην ιστορία στις αρχές του 5ου αιώνα π.Χ. Την αναφέρει ο Ηρόδοτος με το όνομα «Σίρις». Μετά τον Ηρόδοτο, τη μνημονεύει ο Θεόπεμπτος ως Σίρρα, το εθνικόν Σιρραίος. Αργότερα, ο Ρωμαίος Τίτος Λίβιος την αποκαλεί *Siras* (= Σίραι, στον πληθυντικό) και την εντοπίζει στην Οδομαντική. Τέλος, ο Στέφανος Βυζάντιος γράφει: «Σίρις εν Παιονία» και «Σιριοπαίονες».

Το αρχαιότερο επιγραφικό μνημείο που διασώζει τη γραφή "Σιρραίων πόλις" είναι ρωμαϊκής εποχής και βρίσκεται στο Αρχαιολογικό Μουσείο Σερρών. Με το όνομα Σέρραι μνημονεύεται από τον 5ο αιώνα μ.Χ. και αργότερα με την παραλλαγή Φέρραι. Το όνομα Σίρις προέρχεται, ίσως, από την λέξη σίριος = ήλιος.

Αρχαιολογικά ευρήματα από την πρώτη ιστορική εποχή των Σερρών ελάχιστα διασώθηκαν: μερικά μελανομβαφή όστρακα του 6ου ή του 7ου αιώνα π.Χ. στην Ακρόπολη. Πλουσιότερα είναι τα ευρήματα της ρωμαϊκής εποχής: μαρμάρινες πλάκες με ανάγλυφες παραστάσεις και επιγραφές επιτάφιας, τιμητικές και αναθηματικές.

Αρχαιολογικά ευρήματα που συνδέουν την περιοχή με τον Πελοποννησιακό πόλεμο βρέθηκαν στην Ακρόπολη των Σερρών. Κατά την εποχή του Μεγάλου Αλεξάνδρου η περιοχή συνέβαλε σημαντικά στην εκπολιτιστική εκστρατεία των Μακεδόνων αφού ο Βασιλιάς Φίλιππος χρησιμοποίησε τα χρυσωρυχεία του Παγγαίου δημιουργώντας ισχυρή οικονομία. Οι Παίονες και οι Αγριάνες (κάτοικοι της περιοχής) κατατάχθηκαν στο στρατό του Μ. Αλεξάνδρου και πρωτοστάτησαν σε όλες του τις μάχες. Από το 357π.Χ μέχρι το 168π.Χ. η Αμφίπολη ήταν το κέντρο της Μακεδονίας. Άλλες αρχαίες πόλεις στην περιοχή του νομού Σερρών ήταν η Ηράκλεια, η Σκοτούσσα, η Βισαλτία, το Κερδύλιο, το Τράιλον, η Βέργη, ο Μύρκινος, ο Γάζωρος, η Ζίχνη και ο Δραβίσκος.

Κατά τον 5ο αιώνα, οι Σέρρες αναφέρονται σαν έδρα Επισκοπής και τον 6ο αιώνα είναι μια από τις σπουδαιότερες πόλεις της 7ης Επαρχίας του Βυζαντινού κράτους. Από τον 8ο αιώνα, ο ρόλος των Σερρών στην Ελληνική ιστορία γίνεται πρωταγωνιστικός και η πόλη θεωρείται η πιο επίσημη ανάμεσα στο Νέστο και Στρυμόνα. Οι βυζαντινοί συγγραφείς την αποκαλούν: «μέγα και θαυμαστόν άστυ», «ισχυράν», «αναγκαίαν», «καλήν», «πλουσίαν», «μεγίστην», «αρίστην», «μητρόπολιν», «θεοφρούρητον» κ.λ.π.

Κατά τον Μεσαίωνα έπαθε πολλές καταστροφές, μερικές ολοκληρωτικές και σκλαβώθηκε αρκετές φορές, μα τελικά επέζησε. Το φθινόπωρο του 1204,

παραδόθηκε στους Φράγκους σταυροφόρους, που ξεκίνησαν να ελευθερώσουν τους Αγίους Τόπους και σκλάβωσαν ένα χριστιανικό κράτος. Το 1205 ο τσάρος των Βουλγάρων Ιωάννης Α΄ κυριεύσε τις Σέρρες αιχμαλώτισε τη φραγκική φρουρά, αποκεφάλισε τους αξιωματούχους της και κατέστρεψε συνθέμελα την πόλη. Το 1221 περιήλθε στο Δεσπότη της Ηπείρου Θεόδωρο, το 1230 όμως, ο Βούλγαρος τσάρος Ιωάννης Β΄ αιχμαλώτισε και τύφλωσε το Θεόδωρο στη μάχη της Κλοκοτινίτσας και κατέλαβε τις Σέρρες. Την πόλη αναγκάστηκε να παραδώσει ο Βούλγαρος φρούραρχος Δραγωγιάς μετά από ξαφνική επίθεση το 1245 στον Αυτοκράτορα της Νικαίας Ιωάννη Βατάτζη. Από τους Έλληνες, που κατάφεραν στο μεταξύ να ξαναπάρουν την Κωνσταντινούπολη, απέσπασε τις Σέρρες το 1345, ύστερα από μακρά πολιορκία, ο κράλης της Σερβίας Στέφανος Ντουσιάν. Απομεινάρια της Σερβικής κατοχής είναι μέρος των τειχών της Ακρόπολης και ο μεγάλος πύργος, που σύμφωνα με την επιγραφή του "έκτισεν ο Ορέστης" πιθανά ο γνωστός από έγγραφα Έλληνας "καθολικός κριτής" και "ο επί του στρατού". Το σερβικό κρατίδιο των Σερρών, μετά την ήττα των Σέρβων από τους Τούρκους στο Τζερνομίανο (Έβρου) το 1371 διαλύθηκε και η πρωτεύουσα του Σέρρες περιήλθε στο Βασιλιά της Θεσσαλονίκης Μανουήλ Β΄. Μα δεν έμεινε σε ελληνικά χέρια πολύ καιρό. Την κατέλαβαν οι Τούρκοι προσωρινά το 1373 και οριστικά το 1383, εβδομήντα χρόνια πριν από την πτώση της Κωνσταντινούπολης. Τα αρχαιότερα έργα γλυπτικής που βρέθηκαν στις Σέρρες είναι της ρωμαϊκής εποχής. Δείγματα ζωγραφικής δεν έχουμε από την αρχαιότητα. Η ζωγραφική παρουσίασε ακμή στις Σέρρες κατά την ύστερη βυζαντινή περίοδο. Σπουδαίο κέντρο μιας αδιάλειπτης ζωγραφικής κίνησης υπήρξε το περίφημο μοναστήρι του Προδρόμου Σερρών, που ιδρύθηκε το 1276. Στο μοναστήρι υπάρχουν εικονογραφίες του 14ου αιώνα, από τις πιο ενδιαφέρουσες στη χώρα μας. Το παλιότερο και πολυτιμότερο κτίριο των Σερρών είναι ο αναστηλωμένος ναός των Αγίων Θεοδώρων (Παλιά Μητρόπολη), μεγάλη ορθογώνια ελληνιστική βασιλική, τρίκλιτη. Η αρχική κατασκευή της ανάγεται σε χρόνους παλαιοχριστιανικούς και κατά καιρούς δέχτηκε διάφορες προσθήκες και επισκευές. Κτίριο αξιόλογο είναι και ο Άγιος Νικόλαος στην Ακρόπολη, κοιμητηριακός ναός με κρύπτη, πιθανόν του 11ου αιώνα. Χαρακτηριστικά αρχιτεκτονικά μνημεία των αρχών ίσως του 14ου αιώνα είναι και οι ναοί του Αγίου Γεωργίου Κρυονερίτη και του Αγίου Ιωάννου Προδρόμου (Προδρομούδι). Παλιά αρχοντικά και ιδιωτικά κτίρια δε διασώθηκαν στις Σέρρες εξαιτίας των πολλών καταστροφών και ιδιαίτερα της τελευταίας πυρπόλησης του 1913. Χαρακτηριστικό δείγμα λαϊκής αρχιτεκτονικής μακεδονικού ρυθμού, είναι το σπίτι του Ζαπάρα που σώζεται στην Απάνω Καμενίκια. Στην περίοδο της Τουρκοκρατίας, οι Σέρρες μεγαλώνουν πολεοδομικά. Στις αρχές του 17ου αιώνα, ο Τούρκος συγγραφέας Χατζηκάλφας τις αποκαλεί "πόλη των σοφών" και το 1668 ο Τούρκος περιηγητής Ελβιγιά Τσελεμπί τις αναφέρει σαν τρίτη σε μέγεθος και σπουδαιότητα ανάμεσα στις δέκα μεγαλύτερες πόλεις της Ευρωπαϊκής Τουρκίας. Αξιόλογα είναι πολλά τουρκικά οικοδομήματα, που δείχνουν την επιμείζια της ανατολικής και βυζαντινής τέχνης. Ένα από τα χαρακτηριστικότερα και ομορφότερα τεμένη της Ευρωπαϊκής Τουρκίας, φημισμένο άλλοτε για την χάρη και κομψότητά του είναι το τέμενος Αχμέτ Πασά, του 1492. Ένα άλλο μνημείο, το Τζιντζιρλί Τζαμί, παρουσιάζει επίσης σημαντικά αρχιτεκτονικά χαρίσματα. Από τα παλιότερα κοσμικά τουρκικά κτίσματα

διασώθηκε το Μπεζεστένι, που χρησιμοποιούνταν για κλειστή αγορά πολυτελών εμπορευμάτων και σήμερα είναι Αρχαιολογικό Μουσείο. Κτίστηκε πιθανότατα το 1385.

Οι Σερραίοι πήραν μέρος σε όλες τις προεπαναστατικές κινήσεις των υποδούλων Ελλήνων κατά το απίστευτα μεγάλο χρονικό διάστημα της σκλαβιάς και πλήρωσαν ακριβά τον ασίγαστο έρωτά τους στην ελευθερία. Ηρωικές σερραϊκές μορφές της Επανάστασης του 1821, αναδείχτηκαν ο Εμμανουήλ Παπάς, με την τραγική τύχη ολόκληρης της οικογένειας του και ο συγγραφέας του Αγώνα Νικόλαος Κασομούλης.

Κατά τους τελευταίους αιώνες της Τουρκοκρατίας, τότε που δεν υπήρχε ο σιδηρόδρομος, κυριαρχούσε στη θάλασσα η πειρατεία και οι μεταφορές γίνονταν με καραβάνια, η χρυσή πεδιάδα των Σερρών και ο απέραντος πλούτος της σε δημητριακά και κτηνοτροφικά προϊόντα συντέλεσαν ώστε η πόλη να γνωρίσει μεγάλη εμπορική ακμή.

Έγινε σπουδαίο διακομιστικό κέντρο συγκεντρώνοντας εμπόρους και αγοραστές απ' όλο τον κόσμο. Ξακουστά ήταν τα υφαντά των Σερρών, το βαμβάκι, τα άλογα, τα βουβάλια και τα εξαιρετής τέχνης πήλινα αγγεία της.

Στις Σέρρες, κυρίως από τον 17ο αιώνα του Διαφωτισμού, ανυψώθηκε η παιδεία και καλλιεργήθηκαν εντατικά τα γράμματα. Περίφημες ήταν οι Σχολές των Σερρών, που συντέλεσαν στην ανάπτυξη σπουδαιότατης πνευματικής κίνησης. Σ' αυτές δίδαξαν κατά καιρούς πολλές φωτεινές προσωπικότητες. Εδώ ιδρύθηκε και το πρώτο διδασκαλείο σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Τουρκία και Ελλάδα, το 1872. Απ' αυτό αποφοίτησε μεγάλος αριθμός δασκάλων, οι οποίοι σκορπίζοντας σε όλα τα μέρη του Ελληνισμού, έγιναν αποφασιστικά εθνικά όργανα διαφωτισμού και αφύπνισης του Γένους. Για την ίδρυση και συντήρηση των σχολείων βοήθησαν οικονομικά πολλοί Σερραίοι ευεργέτες.

Η πόλη κατά την περίοδο του Μακεδονικού αγώνα (1904 - 1908), υπήρξε μαζί με την Θεσσαλονίκη και το Μοναστήρι, βασικό κέντρο οργάνωσης και καθοδήγησής του. Μνημειώδεις είναι οι μάχες των Σερραίων καπεταναίων και αγωνιστών κατά τη διάρκεια του Μακεδονικού αγώνα. Ο καπετάν Μητρούσης, ο Δούκας Δούκας, ο Στέργιος Βλάχης, ο Γιακλής, ο οπλαρχηγός Χατζηπανταζής, ο Παπαπασχάλης, ήταν ορισμένοι τούς ντόπιους πατριώτες που ανέπτυξαν πρωτοφανή εθνική δράση.

Στο τέλος του Β' Βαλκανικού πολέμου, ένα μεγάλο τμήμα των Σερρών πυρπολήθηκε και ερειπώθηκε από τους Βουλγάρους που υποχωρούσαν. Αλλά, είχαν σημάνει πια οι καμπάνες της ελευθερίας ύστερα από δουλεία 530 χρόνων. Έφτασε η πιο μεγάλη ώρα των Σερρών. Στην τυραννισμένη πολιτεία μπήκε η VII Ελληνική μεραρχία. Ο μέραρχος Ναπολέοντας Σωτήλης με προκήρυξη που εξέδωσε στις 28 Ιουνίου 1913, εξήγγειλε ότι «απελευθερώνει και καταλαμβάνει τας Σέρρας και προσκαλεί τους κατοίκους ανεξαρτήτως φυλής, γλώσσης και θρησκευματος, να επανέλθουν εις τας ειρηνικάς των ασχολίας».

Το 1914 αρχίζει ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος. Το 1916 αρχίζει ογκώδης βουλγαρική εισβολή σε όλο σχεδόν το μήκος της Ελληνοβουλγαρικής μεθορίου, αρχής γενομένης από το Ρούπελ. Στο Δεμίρ Ισάρ (Σιδηρόκαστρο) τμήματα της 6ης

ελληνικής Μερραρχίας αντιστέκονται σθεναρά, αλλά στο τέλος αναγκάζονται να υποχωρήσουν. Μέχρι τις 30 Αυγούστου οι Βούλγαροι έχουν καταλάβει τις Σέρρες. Το 1918 η πόλη απελευθερώνεται από τον ελληνικό στρατό. Το 1922 μετά την Μικρασιατική καταστροφή φθάνουν στις Σέρρες συνεχώς πρόσφυγες. Ο αριθμός τους αυξάνει μετά το 1923 και την υποχρεωτική ανταλλαγή πληθυσμών μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας μετά τα γεγονότα της Μικράς Ασίας.

Το 1941 οι Γερμανοί εισβάλλουν στην Ελλάδα, οι δε ελληνικές δυνάμεις αντιστέκονται σθεναρά στην περιοχή του Ρούπελ. Εξαναγκάζονται όμως σε παράδοση μετά την κατάρρευση του Μετώπου στην περιοχή των Ελληνογιουγκοσλαβικών συνόρων και τη συνθηκολόγηση της ελληνικής κυβέρνησης. Όταν οι Έλληνες στρατιώτες τελικά παρέδωσαν το οχυρό, οι Γερμανοί στρατιώτες τίμησαν όλους τους στρατιώτες που πολέμησαν και τους αντιστάθηκαν με ηρωισμό . Αρχίζει έτσι η Κατοχή, ενώ τον ίδιο χρόνο οι Γερμανοί προβαίνουν στα πρώτα αντίποινα σε κατεχόμενη ευρωπαϊκή χώρα. Ολόκληρα χωριά καταστράφηκαν από τη μανία των κατακτητών και πολλοί πατριώτες εκτελέστηκαν. Στις 17 Οκτωβρίου με "υποδειγματική» αγριότητα εκτελούνται όλοι οι άρρενες κάτοικοι των δύο Σερραϊκών χωριών Άνω και Κάτω Κερδύλλια (250) περίπου και τα σπίτια τους πυρπολούνται.

Το 1944 η πόλη απελευθερώνεται κι έκτοτε ακολουθεί την πορεία της υπόλοιπης χώρας προς την πρόοδο.

Αξίζει τέλος να σημειωθεί πως από το χωριό Πρώτη των Σερρών κατάγεται μία από τις σημαντικότερες πολιτικές φυσιογνωμίες της μεταπολεμικής Ελλάδας, ο Κωνσταντίνος Καραμανλής. Διετέλεσε πρωθυπουργός επί σειρά ετών αρχίζοντας από το 1955, όπως επίσης και Πρόεδρος της Δημοκρατίας(1980- 85 και 1990- 95).

ΑΚΡΟΠΟΛΗ (ΚΟΥΛΑΣ)

Η Ακρόπολη (Κουλάς) είναι επίσης γνωστή ως ο "Πύργος του Ορέστη". Κατά τη Βυζαντινή περίοδο, σε χρυσόβουλα αυτοκρατόρων, αναφέρεται ως «Κάστρο».

Είναι σημαντικός πύργος που υψώνεται στο δυτικό άκρο ενός πευκόφυτου λόφου στις Σέρρες. Χρονολογείται από το Ζ' και ΣΤ' π.Χ. αιώνα και ήταν αρχαίο οχυρωματικό φρούριο που υπεράσπιζε την αρχαία πόλη. Στον λόφο του Κουλά σήμερα σώζεται ο "Πύργος του Ορέστη", γνωστός και ως ο "Πύργος του Βασιλέως". Η ονομασία "Πύργος του Ορέστη" οφείλεται από το όνομα του κατασκευαστή του. Σήμερα το ύψος του είναι περίπου 18 μέτρα αλλά υπολογίζεται ότι αρχικά και με τις

επάλξεις του ότι έφτανε τα 20 μέτρα

ΑΜΦΙΠΟΛΗ

Η Αμφίπολη ήταν αρχαία πόλη χτισμένη στην ανατολική Μακεδονία, στις όχθες του ποταμού Στρυμόνα, στη θέση πόλης που παλαιότερα ονομαζόταν "Εννέα Οδοί" ή πολύ κοντά σε αυτήν. Η Αμφίπολη ιδρύθηκε από Αθηναίους το 437 π.Χ. με στόχο τον έλεγχο των μεταλλείων της

Θράκης, αλλά πέρασε στα χέρια των Σπαρτιατών κατά τη διάρκεια της πρώτης φάσης του Πελοποννησιακού πολέμου, την περίοδο 431-421 π.Χ. Η Νικίειος Ειρήνη το 422 π.Χ. προέβλεπε να αποδοθεί στους Αθηναίους η

Αμφίπολη, μια υπόσχεση που δεν υλοποιήθηκε. Στη συνέχεια η Αμφίπολη έμεινε στην επιρροή των Σπαρτιατών. Μια τελευταία προσπάθεια ανάκτησής της από τους Αθηναίους το 358 π.Χ. απέτυχε και τον επόμενο χρόνο καταλήφθηκε από τον Φίλιππο, τον πατέρα του Μεγάλου Αλεξάνδρου και έγινε μέρος του Βασιλείου

των Μακεδόνων. Με την πτώση του Μακεδονικού Βασιλείου από τους Ρωμαίους η Αμφίπολη έγινε μέρος της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Από την πόλη διερχόταν η περίφημη Εγνατία οδός. Στα ύστερα ρωμαϊκά χρόνια είχε σημαντική οικονομική ανάπτυξη κάτι που μαρτυρούν και εντυπωσιακές σε μέγεθος και διακόσμηση εκκλησίες της πόλης του 5ου και 6ου αιώνα μ.Χ. Μετά τις επιδρομές των Σλάβων στα τέλη του 6ου αιώνα μ.Χ. η Αμφίπολη ερήμωσε σταδιακά για να εγκαταλειφθεί εντελώς τον 8ο αιώνα όταν οι περισσότεροι κάτοικοι κατέφυγαν στην κοντινή παραθαλάσσια πόλη Ηιώνα, που είχε

μετονομαστεί από τους Βυζαντινούς σε Χρυσόπολη. Σήμερα στην περιοχή είναι χτισμένος ο ομώνυμος σύγχρονος οικισμός, που βρίσκεται περίπου 60 χλμ. νοτιοανατολικά των Σερρών.

Ο ΛΕΩΝ ΤΗΣ ΑΜΦΙΠΟΛΗΣ

Υπάρχουν πολλές εκδοχές για τους λόγους που οδήγησαν στη δημιουργία αυτού του αξιοθαύμαστου μνημείου.

Σύμφωνα με τον καθηγητή Αρραντόπουλο μετά από πρόταση του Περικλή (κατά το 437-436 π.Χ) ο Ἄγνωνας έστησε τον μαρμάρινο λέοντα σε ανάμνηση των μεγάλων θυσιών των Αθηναίων.

Μια δεύτερη εκδοχή αναφέρει ότι το μνημείο στήθηκε προς τιμήν του Σπαρτιάτη στρατηγού Βρασίδα.

Μετά τις ανασκαφές του 1937 ο καθηγητής της αρχαιολογίας Oscar Broneer υποστήριξε πως ο μαρμάρινος λέοντας στήθηκε προς τιμήν του Λαομέδοντος εμπίστου

συναγωνιστεί και συντρόφου του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Σύμφωνα με την εκδοχή του καθηγητή Λαζαρίδη είναι έργο του 4ου αιώνα π.Χ και δημιουργήθηκε προς τιμήν του Λεωσθένη ναυάρχου του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Τέλος, σύμφωνα με τον Σερραίο ιστορικό Γ.Καφταντζή η δημιουργία του μνημείου συνδέεται με το θάνατο σημαντικού προσώπου ή με πολύνεκρη μάχη μεταξύ των Αμφιπολιτών και του Φιλίππου Β' το 356 π.Χ.

Καταστροφή του Μνημείου

Οι απόψεις των αρχαιολόγων για τη χρονολογία που συντελέσθη η καταστροφή του μνημείου δίστανται. Γίνεται αναφορά στο 422 π.Χ από τους υπό Βρασίδα ολιγαρχικούς που μισούσαν τους Αθηναίους. Ἄλλη εκδοχή αναφέρει ότι καταστράφηκε από τους Ερούλους το 267 π.Χ. Επίσης αναφορές γίνονται για το 365 π.Χ από τους Βησιγότθους, το 1185 από τους Νορμανδούς, το 1204 από τους Λατίνους και το 1206 από τους Βούλγαρους.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Η Ιερά Μονή του Τιμίου Προδρόμου Σερρών, στα δυτικά μιας βαθιάς χαράδρας του Μενοικείου Όρους, αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα κέντρα του Ορθόδοξου μοναχισμού στα Βαλκάνια. Η ίδρυση της το 1270 και η μακραίωνη ιστορία της μαρτυρούν τον πολιτισμό, την παράδοση και την πλούσια πνευματικότητα του Βυζαντίου.

Ως πρώτος ιδρυτής της από την ιστορία παραδίδεται ο άγιος Ιωαννίκιος. Σερραίος στην καταγωγή περί το έτος 1250 επέλεξε το Άγιον Όρος, για να βιώσει μία ανώτερη πνευματική ζωή. Σχεδόν δέκα χρόνια αργότερα η είδηση του θανάτου του αδερφού του και της συζύγου του, τον ανάγκασαν να επιστρέψει εσπευσμένα στην πατρίδα του για να αναλάβει την κηδεμονία του διετούς ανηψιού του Ιωακείμ. Για πολλά χρόνια έζησε ως ασκητής σε σπήλαια και κελιά στις ορεινές πλαγιές του Μενοικείου Όρους. Από δίπλα τον ακολούθησε και ο μικρός ανηψιός του, λαμβάνοντας κοντά στον θείο του μοναχική παιδεία. Η ολοκλήρωση της περιπλάνησης του Αγίου Ιωαννικίου ως ερημίτη τον οδήγησε στην τοποθεσία όπου σήμερα είναι χτισμένη η Ιερά Μονή. Σύμφωνα με το Τυπικόν του Μοναστηριού, επέλεξε τη θέση μίας ερημωμένης και «ασκέπου

εκκλησίας», αφιερωμένης στον Άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο, την οποία και ανακαίνισε. Ο Κτίτωρ της Ιεράς Μονής σύντομα διαμόρφωσε τη δυσπρόσιτη εκείνη στους ανθρώπους περιοχή σε ένα συγκροτημένο κοινοβιακό ίδρυμα, το οποίο σύντομα προσέλκυσε πλήθος μοναχών. Στο διάστημα αυτό ο ανηψιός του Ιωακείμ αναδείχθηκε σε μία σημαντική πνευματική φυσιογνωμία της ευρύτερης περιοχής αναλαμβάνοντας το 1288 την Επισκοπή της Ζίχνης, στους νοτιοανατολικούς πρόποδες του Μενοικείου. Το 1300 ο άγιος Ιωαννίκιος, πλέον και Επίσκοπος Εζεβών, παρέδωσε το πνεύμα του στον Κύριο. Τον διαδέχθηκε, ως αντάξιος συνεχιστής του θεάρεστου έργου του, ο ανηψιός του Ιωακείμ.

ΜΟΝΥΔΡΙΟ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΡΥΟΝΕΡΙΤΗ ΣΕΡΡΩΝ

Στα ανατολικά της πόλης των Σερρών, στο δρόμο για τον Αη Γιάννη, βρίσκεται ο Ναός του Αγ. Γεωργίου του Κρυονερίτη. Για πρώτη φορά ο Ναός αναφέρεται στο 1298 σε χρυσόβουλο του Ανδρόνικου του Β' και η δεύτερη στα 1344 όπου έγινε μετόχι της Μονής Τιμίου Προδρόμου Σερρών όταν η σύζυγος του Σερραίου άρχοντα Σακελλαρίου Μουρμουρά, Υπομονή, το δώρισε στη Μονή Τιμίου Προδρόμου. Ως μετόχι ο ναός αναφέρεται και στα 1345 σε χρυσόβουλο του Στεφάνου, Κράλλη της Σερβίας.

Την προσωνυμία «Κρυονερίτης» οφείλει στην πηγή κρύου νερού που υπήρχε εκεί παλαιότερα. Ο ναός υπέστη πολλές καταστροφές από τους τούρκους το 1572, όταν κατέπεσε ο τρούλος, ο οποίος αντικαταστήθηκε από ημισφαιρική οροφή, πιθανότατα κατά τις επισκευές το 1864.

Το Μονύδριο αποτελείται από δύο συνεχιζόμενους ναούς που είναι αφιερωμένοι, ο πρώτος στον Άγιο Δημήτριο και ο δεύτερος στον Άγιο Γεώργιο. Ιδιαίτερη σημασία και αρχαιολογική αξία παρουσιάζουν οι δύο εικόνες που κοσμούν το τέμπλο. Πρόκειται για την Παναγία Βρεφοκρατούσα με το επίθετο «Παντάνασσα» που χρονολογείται το 1694 και για την εικόνα που παριστάνει τον Χριστό Παντοκράτωρα με την επιγραφή «Δέησις του δούλου του Θεού Ακακίου Μοναχού».

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΕΡΡΩΝ

Ένα από τα αξιολογότερα μνημεία της πόλης των Σερρών είναι ο Βυζαντινός Ναός του Αγίου Νικολάου στην Ακρόπολη.

Οι πρώτες πληροφορίες για το Βυζαντινό Ναό δίνονται σε απόσπασμα Πρακτικού (1339-1342 μ.χ) στο οποίο γίνεται αναφορά «...Πύργου του Αγίου Νικολάου...» και σύμφωνα με μία εκδοχή πρόκειται για πύργο της Ακρόπολης κοντα στο Ναό. Σύμφωνα με τα στοιχεία του παραπάνου Πρακτικού, πιθανότατα ο Ναός κτίσθηκε πριν τη Σερβική κατοχή, στο πρώτο μισό του 14ου αιώνα.

Από αρχιτεκτονικής πλευράς κατατάσσεται μεταξύ των τρίκογχων μονόκλιτων με τρούλο, ρυθμό με τον οποίο είναι κτισμένες πολλές εκκλησίες στην περιοχή της Μακεδονίας.

Πρόκειται για κοιμητηριακό Ναό με κρύπτη, στην ανατολική πλευρά του οποίου βρίσκεται η είσοδος αυτής. Η κρύπτη ήταν τόπος ταφής των στρατιωτών της φρουράς του Κάστρου.

Τον κοιμητηριακό χαρακτήρα της κρύπτης βεβαιώνουν τα λείψανα τάφων και ανθρωπινων οστών που βρέθηκαν.

Κατά τις ανασκαφές του 1926, βρέθηκαν λείψανα τοιχογραφιών στο εσωτερικό του Ναού. Στην κόγχη του Ιερού Βήματος σώζονται λείψανα με παράσταση της Θείας Μετάληψης. Παράλληλα, σε πολλά σημεία βρέθηκαν λείψανα

κοσμημάτων που η τεχνοτροπία και το θέμα τους είχε σχέση με την εποχή των Παλαιολόγων.

Ο Ναός εως το 1937 ήταν ερειπωμένος, όμως την ίδια χρονιά ξεκίνησε η αναστήλωσή του , η οποία δεν θεωρήθηκε απόλυτα πετυχημένη, αφού προστέθηκαν πολλά εξαρτήματα που αλλοίωσαν το αρχικό σχέδιο. Το 1956, ο Ναός εικονογραφήθηκε από τους ζωγράφους Γ.Παραλή και Δ.Κεντάκη.

ΝΑΟΣ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ ΣΕΡΡΩΝ

παραθήματα (πρόθεση και διακονικό) από τρουλίσκους πλίνθινους.

Ο άλλοτε καθεδρικός και περιώνυμος Ιερός Ναός των Αγ. Θεοδώρων Σερρών, γνωστός ως Παλαιά Μητρόπολη, όριζε το ιστορικό κέντρο της μεσαιωνικής πόλης των Σερρών, το οποίο στα αυτοκρατορικά χρυσόβουλλα, σε κώδικες και χρονικά μνημονεύεται ως "Κάστρον" ή "Βαρόσι" (Τουρκοκρατία).

Είναι μεγάλη ορθογώνια ξυλόστεγη ελληνιστική βασιλική, τρίκλιτη, με κάτω διπλή κιονοστοιχία, υπερώο πάνω, με πλάγια κλίτη και στέγη με φωταγωγό. Το ιερό καλύπτεται από κτιστούς θόλους, η κεντρική αψίδα του από τεταρτοσφαίριο και με

Η αρχική κατασκευή του μνημείου, που είναι το αρχαιότερο και πολυτιμότερο των Σερρών, ανάγεται σε χρόνους παλαιοχριστιανικούς, δηλ. κατά τον 5ο η 6ο αι. μ.Χ. Κατά καιρούς δέχτηκε διάφορες προσθήκες και επισκευές. Είναι πολύ πιθανό να χτίστηκε πάνω σε ειδωλολατρικό ναό. Μερικοί ισχυρίζονται ότι θεμελιώθηκε τον 11ο αιώνα και άλλοι τον τοποθετούν στις αρχές του 13ου αιώνα. Γεγονός είναι ότι πρώτη έμμεση αλλά σαφή

μνεία του Ι. Ναού γίνεται σε μολυβδόβουλα του 11ου και 12ου αιώνα. Έκφραση της λαμπρότητας, της ομορφιάς και του μεγαλείου του ναού ήταν ο εσωτερικός του διάκοσμος με τις πολύχρωμες έξι κολόνες του και την ολόχρυση ψηφιδωτή του εικονογραφία. Χαρακτηριστικό δείγμα των ψηφιδωτών του ήταν η παράσταση της θείας μετάληψης των Αποστόλων (12ου αιώνα) που κοσμούσε μέχρι το 1913 την κόγχη του ιερού.

Επίσης πολύ αξιόλογα ήταν ο περικαλλής άμβωνας στο κέντρο του ναού, η αγία Τράπεζα με το ωραίο κουβούκλιο και το εντός του ναού παρεκκλήσιο, όπου φυλασσόταν η εικόνα των αγίων Θεοδώρων, στολισμένη στο λαμπερό ασήμι.

Σύμφωνα με τον κώδικα της Μητρόπολης Σερρών, ο οποίος εκλάπη από τους Βουλγάρους το 1917, ο ναός υπέστη πολλές επισκευές και ανακαινίσεις, οι οποίες άλλαξαν σε πολλά σημεία την αρχική μορφή του. Η πρώτη ανακαίνιση έγινε από το Μητροπολίτη Φίλιππο το 1430. Ακολούθησαν οι επισκευές επί Μητροπολίτου Ανθίμου, το 1700, ο οποίος διέθεσε μέρος των χρημάτων του για την ολοκλήρωσή τους. Σύμφωνα με πλίνθινη επιγραφή στο νότιο τείχος του ναού, επισκευές έγιναν και το 1725. Μεγάλη καταστροφή υπέστη από την πυρκαγιά του 1849, κατά την οποία κάηκε το μεγαλύτερο μέρος της πόλης των Σερρών. Το τελικό όμως χτύπημα το δέχτηκε τον Ιούνιο του 1913, όταν βομβαρδίστηκε και πυρπολήθηκε από τους Βουλγάρους, με αποτέλεσμα η καταστροφή να είναι ολοκληρωτική.

Για πολλά χρόνια το μνημείο αυτό των Σερρών ήταν ένα ερείπιο. Από το 1938 και εξής, χάρη στη φροντίδα της Αρχαιολογικής Υπηρεσίας, έγιναν οι απαραίτητες αναστηλωτικές εργασίες εξωτερικά και ο ναός πήρε την παλιά του όψη. Έμεινε όμως εκτεθειμένος στη φθορά του χρόνου και για πολλά χρόνια κλειστός. Κινδύνευε μάλιστα να καταρρεύσει, εξαιτίας κυρίως της μεγάλης υγρασίας του υπεδάφους. Το 1988 με ενέργειες του μακαριστού Μητροπολίτου Σερρών και Νιγρίτης κ. Μαξίμου, εγκρίθηκε η "τέλεση Ακολουθιών και Λειτουργιών στην Παλαιά Μητρόπολη των Αγίων Θεοδώρων Σερρών, επειδή ο ναός είναι στενά συνδεδεμένος με τη θρησκευτική ζωή της πόλης των Σερρών". Δόθηκε επίσης το δικαίωμα στην Ιερά Μητρόπολη Σερρών και Νιγρίτης να ανακηρύξει το ναό σε προσκυνηματικό, γεγονός το οποίο πραγματοποιήθηκε. Έτσι, τον Ιούλιο του 1990, άρχισαν οι δύσκολες και πολυδάπανες εργασίες, με απόλυτο μάλιστα σεβασμό προς την παράδοση και το βυζαντινό ύφος του ναού, ώστε να αποδοθεί εκ νέου στη θεία Λατρεία. Η ιστορία του ναού, με τις αλλεπάλληλες καταστροφές και ανακαινίσεις, είναι στενά συνυφασμένη με τη ζωή των κατοίκων της πόλης των Σερρών, καθρεφτίζοντας τη μαρτυρική και ένδοξη πορεία τους στο διάβα των αιώνων. Οι Σερραίοι θεωρούσαν πάντα τον ξακουστό ναό τους ιερό κρίκο με το ένδοξο παρελθόν, βλέπουν σ' αυτόν τις ρίζες μιας ευλαβικής, ορθόδοξης παράδοσης και τιμούν τους θαυματουργούς αγίους Θεοδώρους ως προστάτες και σωτήρες σε δύσκολους καιρούς της θεοφρούρητης πολιτείας τους.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΕΙΚΟΣΙΦΟΙΝΙΣΣΑΣ ΣΤΟ ΠΑΓΓΑΙΟ

Στο δρόμο Σερρών - Καβάλας, αμέσως μετά την Κορμίστα, στα όρια των νομών Σερρών - Καβάλας, στη βόρεια πλευρά του κατάφυτου όρους Παγγαίου, σε μια θαυμάσια τοποθεσία, σε υψόμετρο 753 μ., βρίσκεται η Ιερά Μονή της Παναγίας της Εικοσιφοίνισσας. Είναι ένας από τους δύο (2) ιερούς χώρους της Ανατολικής Μακεδονίας, που συνεχίζει και σήμερα να αποτελεί πόλο έλξης

πλήθους πιστών, που έρχονται να προσκυνήσουν την "αχειροποίητο εικόνα της Θεοτόκου" και να ηρεμήσουν μέσα στο γαλήνιο περιβάλλον της.

Το όνομα της Μονής, κατά μία από τις τρεις (3) εκδοχές, οφείλεται στο θαύμα της εικόνας της Παναγίας, η οποία έλαμπε και σκορπούσε φως "φοινικούν", δηλαδή κόκκινο, όπως η πορφύρα των Φοινίκων. Απ' αυτό προέρχεται και η ονομασία: Εικών φοινίσσουσα - Εικών - φοίνισσα - Εικοσιφοίνισσα.

Η Μονή, ιδίως στην περίοδο της Τουρκοκρατίας, πρόσφερε πάρα πολλά για τη διατήρηση της Ορθοδοξίας και του Ελληνισμού στην Ανατολική Μακεδονία και Θράκη, ώστε δίκαια προκάλεσε την οργή, αρχικά των Τούρκων και κατόπιν των Βουλγάρων. Αντιμετώπισε επανειλημμένα τις καταστροφικές επιδρομές τους και ανέδειξε πλήθος μαρτύρων.

Σύμφωνα με πληροφορίες, ο επίσκοπος Φιλίππων Σώζων, που έλαβε μέρος στη Δ' Οικουμενική Σύνοδο (Χαλκηδόνα, 451) ίδρυσε ναό και μοναστικό οικισμό στη θέση Βίγλα, 50μ. ανατολικά της σημερινής Μονής, όπου τα σωζόμενα ερείπια τείχους και πύργου, μαρτυρούν την ύπαρξη αρχαίου μεγάλου φρουρίου. Όλα αυτά εγκαταλείφθηκαν αργότερα, όταν έφθασε εδώ ο πρώτος κτίτορας της Μονής, ο Άγιος Γερμανός (518μ.Χ), ο οποίος από πολύ νεαρή ηλικία ασκήτευσε στους Άγιους Τόπους, στην Ι. Μονή Τιμίου Προδρόμου, πλησίον του Ιορδάνη ποταμού. Από τότε και για αρκετούς αιώνες η ιστορία της Εικοσιφοίνισσας είναι τελείως άγνωστη.

Αρχαιολογικές ενδείξεις οδηγούν στο συμπέρασμα ότι κατά τον 11ο αι. κτίσθηκε ξανά το Καθολικό της Μονής. Κατά την περίοδο αυτή η Μονή έγινε "Σταυροπηγιακή", δηλ. εξαρτιόταν απ' ευθείας από τον Οικουμενικό Πατριάρχη.

Νέα λάμψη γνώρισε το Μοναστήρι το έτος 1472, όταν σ' αυτό αποσύρθηκε, παραιτηθείς από το θρόνο του, ο Οικουμενικός Πατριάρχης Αγ. Διονύσιος, που θεωρείται ο δεύτερος κτίτορας της ιεράς Μονής.

Κατά το μακρύ διάστημα της παραμονής του στη Μονή, ανήγειρε πολλά νέα κτίσματα και επισκεύασε παλαιά. Στην εποχή του το Μοναστήρι απέκτησε μεγάλη ακμή και αίγλη. Έτσι, σύμφωνα με πληροφορία ενός κατάστιχου του 16ου αιώνα, το έτος 1507 ζούσαν στη Μονή 24 ιερομόναχοι, 3 ιεροδιάκονοι και 145 μοναχοί δηλ. συνολικά 172. Αυτοί διέτρεχαν την Ανατ. Μακεδονία και τη Θράκη, ενίσχυαν τους Χριστιανούς στην πίστη και απέτρεπαν τους εξισλαμισμούς. Η δράση τους αυτή προκάλεσε την οργή των Τούρκων, που την 25 Αυγούστου 1507 κατέσφαξαν και τους 172 μονάζοντες. Δεν κατέστρεψαν το ναό και τα κτίρια, όμως η Μονή παρέμεινε έρημη και ακατοίκητη επί 13 χρόνια.

Μετά το τραγικό συμβάν της σφαγής, το Οικουμενικό Πατριαρχείο πέτυχε το 1510 (ή κατ' άλλους το 1520) να λάβει άδεια του Σουλτάνου για την αναδιοργάνωση της Μονής. Έτσι, με τη βοήθεια δέκα (10) μοναχών του Αγίου Όρους, μέσα σε δέκα χρόνια προσήλθαν να μονάσουν στη Μονή 50 μοναχοί, διάκονοι και ιερομόναχοι, που είχαν και τη διακυβέρνηση του Μοναστηριού.

Στα χρόνια που ακολούθησαν η Μονή είχε γίνει πνευματικό και εθνικό κέντρο της Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης. Εδώ, ελθών από τις Σέρρες, ο Εμμανουήλ Παπάς, όρκισε τους οπλίτες του και κήρυξε την Επανάσταση.

Στην Ιερά Μονή λειτουργούσε περίφημη Ελληνική Σχολή. Ιδιαίτερα αξιόλογη ήταν η Βιβλιοθήκη της Εικοσιφοίνισσας. Πριν τη λεηλασία της από τους Βουλγάρους, το έτος 1917, περιελάμβανε 1300 τόμους βιβλίων. Ορισμένα χειρόγραφα ήταν μεγάλης αρχαιολογικής αξίας. Κατά τους αιώνες αυτούς της ακμής, επισκευάσθηκαν και ανεγέρθηκαν πολλά κτίσματα της Μονής. Κατά το 2ο μισό του 19ου αιώνα, αντιμετώπισε σοβαρές δυσκολίες: το 1854 πυρκαγιά αποτέφρωσε τη δυτική πλευρά και μέρος της βόρειας, ενώ το 1864 επιδημία χολέρας αποδεκάτισε τους Μοναχούς. Για την ανόρθωση της Εικοσιφοίνισσας φρόντισε ιδιαίτερα ο περιφανής Μητροπολίτης Δράμας Χρυσόστομος (1902 - 1910). Την εποχή αυτή, επίφοβοι δεν ήταν μόνο οι Τούρκοι, αλλά και οι Βούλγαροι, που το 1917 σύλησαν τους ανεκτίμητους εθνικοθρησκευτικούς θησαυρούς της Μονής.

Κατά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, πάλι οι Βούλγαροι, ολοκλήρωσαν την καταστροφή, βάζοντας φωτιά (έτος 1943) και καίγοντας τα οικοδομήματά της. Η ανοικοδόμηση της Μονής άρχισε πραγματικά το έτος 1965 και μέσα σε μια 15ετία κατόρθωσε να έχει τη σημερινή της εμφάνιση.

Σήμερα η Μονή αριθμεί 25 Μοναχές. Γιορτάζει στις 15 Αυγούστου στη μνήμη της Παναγίας Θεοτόκου, στις 14 Σεπτεμβρίου στη μνήμη του Τιμ. Σταυρού και στις 21 Νοεμβρίου στη μνήμη των Εισοδίων της Θεοτόκου.

B. ΚΤΙΣΜΑΤΑ

Η κυρίως Μονή στο κέντρο έχει τον επιβλητικό ναό των Εισοδίων της Θεοτόκου και περιλαμβάνει το Ηγουμενείο, τα κελιά των μοναζουσών, Το Αρχονταρίκι, το παρεκκλήσι της Αγ. Βαρβάρας με το Αγίασμα, το Μουσείο, την Τράπεζα, τα εργαστήρια και συναφείς εγκαταστάσεις, ενώ όλο το συγκρότημα το περιβάλλει υψηλό τείχος.

Προ της Ι. Μονής υπάρχει πλατεία και κοντά σ' αυτή βρίσκεται το μνημείο των 172 Μοναχών που σφαγιάστηκαν το 1507 από τους Τούρκους. Στον εξωτερικό τοίχο υπάρχει καλλιμάρμαρο προσκυνητάρι και εκεί κοντά άλλο προσκυνητάρι με θόλο, κάτω απ' το οποίο υπάρχει αγίασμα. Στη συνέχεια υπάρχει το Κοιμητήριο με το ναΐδιο των Αγίων Αναργύρων. Στην νοτιανατολική γωνία του ναού υψώνεται μεγαλοπρεπές κωδωνοστάσιο. Έξω και πάνω από τα τείχη της Μονής, προς ανατολάς, βρίσκονται ο παλαιός ανεμόμυλος και το "στασίδιον της Παναγίας" με μικρό προσκυνητάρι.

ΜΠΕΖΕΣΤΕΝΙ (ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ)

Το Μπεζεστένι των Σερρών (η λέξη είναι αραβοπερσική και σημαίνει αγορά υφασμάτων) ανάγεται στο τέλος του 15ου αιώνα. Κατ' άλλους χτίστηκε το 1385 μαζί με το παρακείμενο τότε Εσκή Τζαμί.

Βρίσκεται στο πιο κεντρικό σημείο της πόλης, στην Πλατεία Ελευθερίας, και σήμερα χρησιμοποιείται ως Αρχαιολογικό Μουσείο. Πρόκειται για έργο πιθανώς Έλληνα αρχιτέκτονα.

Η πόλη των Σερρών εξελίχθηκε κατά την περίοδο της Τουρκοκρατίας (μετά το 14ο αιώνα) σε ένα από τα πιο σπουδαία εμπορικά κέντρα. Στην αγορά της συνέρρεαν έμποροι διαφόρων εθνικοτήτων για να διακινήσουν μια μεγάλη γκάμα αγαθών με κυρίαρχο το

βαμβάκι. Αντιπρόσωποι των παραδουνάβιων και άλλων χωρών, αλλά και της Βενετίας, είχαν ιδρύσει εταιρείες διακίνησης προϊόντων, αλλά και πολυάριθμα εμπορικά καταστήματα. Τέλος πλήθος Τούρκων εμίρηδων έρχονταν εδώ για να αγοράσουν μεγάλες ποσότητες βάμβακος για εξαγωγή κυρίως προς τις χώρες της Μαύρης Θάλασσας.

Σπουδαίο λοιπόν διαμετακομιστικό κέντρο η πόλη των Σερρών, διέθετε κατά τον Τούρκο περιηγητή Εβλιγιά Τσελεμπί(1667) « δύο χιλιάδες μαγαζιά...και ...εννιά θολωτά μολυβδοσκέπαστα μπεζεστένια, από τα οποία τα τέσσερα κλείνουν με σιδερένιες πόρτες». Πρόκειται για αριθμό ρεκόρ για τα δεδομένα της εποχής που φαίνεται να απηχεί την πραγματικότητα.

Το Μπεζεστένι των Σερρών είναι πανομοιότυπο με αυτό της Θεσσαλονίκης. Τα δύο, μόνα σωζόμενα στην Ελλάδα, κτίρια του είδους έχουν σχεδόν τις ίδιες διαστάσεις και σκεπάζονται από έξι θόλους, διαστάσεων 31,45X20,60 μ. Υπάρχουν ακόμη δύο τεράστιοι εσωτερικοί πεσσοί(3,17X3,18μ), οι οποίοι διένειμαν το βάρος των έξι θόλων σε συνεργασία με τους εξωτερικούς τοίχους. Συνήθως υπήρχε μια περιμετρική στοά για τη διάταξη μικρών καταστημάτων. Σήμερα υπάρχουν ακόμη οι τέσσερις μεγάλες πόρτες, που ασφάλιζαν το Μπεζεστένι κατά τις νυκτερινές ώρες. Το οικοδόμημα, άλλοτε μολυβδοσκέπαστο, είναι σήμερα κεραμοσκεπές, μετά την αφαίρεση του μολυβιού κατά την περίοδο της Κατοχής.

Δίπλα υπάρχει σήμερα η Πλατεία Ελευθερίας, γεγονός που συμφωνεί απόλυτα με το πρότυπο της οργάνωσης του εμπορίου κατά την Οθωμανική περίοδο, κατά την οποία δίπλα στα Μπεζεστένια υπήρχαν μεγάλοι ελεύθεροι χώροι για την πραγματοποίηση του συμπληρωματικού παζαριού.Μετά την απελευθέρωση των Σερρών(1913) έγιναν πολλές

προσπάθειες για την κατεδάφισή του, ώστε να διευρυνθεί η Πλατεία Ελευθερίας ή να οικοπεδοποιηθεί η έκταση. Διασώθηκε όμως χάρη στην αρχιτεκτονική του αξία, αλλά και στις προσπάθειες του Καθηγητή Α. Ορλάνδου, που πέτυχε την ανακήρυξή του σε διατηρητέο μνημείο το 1938.

Κατά τα πρώτα χρόνια μετά το τέλος του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου χρησιμοποιήθηκε ως αγορά, γρήγορα όμως εγκαταλείφθηκε, καθώς η αγορά μετακινήθηκε στους γύρω δρόμους.

Μετατράπηκε αρχικά σε αποθήκη αρχαιολογικού υλικού και από το 1970 σε Αρχαιολογικό Μουσείο, χρήση που εξακολουθεί έως σήμερα.

ΤΖΙΝΤΖΙΡΛΙ ΤΖΑΜΙ

Το Ζινζιρλί τζαμί βρίσκεται στο νοτιοδυτικό τμήμα της πόλης των Σερρών σε μία από τις πιο πυκνοκατοικημένες συνοικίες της. Πρόκειται για ένα μεσαίου μεγέθους τζαμί με έναν κεντρικό τετράπλευρο χώρο που στις τρεις πλευρές του, ανατολική, βόρεια και δυτική, περιβάλλεται από διώροφη κιονοστήρικτη στοά. Στα νότια εξέχει ο ορθογώνιος στην κάτοψη χώρος του μιχράμπ. Ο κεντρικός χώρος καλύπτεται με τρούλο, ενώ το ισόγειο και ο όροφος των στοών καλύπτονται με σκαφοειδείς θόλους. Στη νοτιοδυτική γωνία σώζεται το μινμπάρ, κατασκευασμένο από μάρμαρο, και ένα από τα καλύτερα σωζόμενα του είδους του στον ελλαδικό χώρο. Στη βόρεια πλευρά, όπου βρίσκεται και η είσοδος, ανοίγεται το κιονοστήρικτο προστώο που καλύπτεται με χαμηλό τρούλο στο μεσαίο διάχωρο και σκαφοειδείς θόλους στα διάχωρα εκατέρωθεν αυτού. Η στοά είναι κτισμένη με λαξευμένους πωρόλιθους σε ισόδομο σύστημα, ενώ το κύριο σώμα του τεμένους είναι κτισμένο κατά τα επιμελημένο πλινθοπερίκλειστο, όπου οι λίθοι λαξευμένοι ή αργοί περιβάλλονται από πλίνθους. Από αρχιτεκτονικής και μορφολογικής πλευράς το τέμενος Ζινζιρλί τζαμί εντάσσεται στην ομάδα κτιρίων του τέλους του 16ου αι. που σώζονται στην Κωνσταντινούπολη και θεωρούνται κτίσματα της σχολής Σινάν του μεγάλου αρχιτέκτονα της κλασικής περιόδου της οθωμανικής αρχιτεκτονικής.

ΤΟ ΤΕΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΜΠΕΗ

Στη βορειοανατολική μεριά της πόλης βρίσκεται το τέμενος Μουστάφα Μπέη. Χτίστηκε το 1519 και βρίσκεται στην περιοχή Καμενίκια. Στην ίδια περιοχή με το μνημείο υπάρχουν και τα Οθωμανικά Λουτρά. Το τέμενος αυτό κινδυνεύει να καταστραφεί από τη φθορά του χρόνου.

ΤΟ ΤΕΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΑΧΜΕΤ ΠΑΣΑ

Το τέμενος Μεχμέτ Μπέη ή Αχμέτ Πασά, γνωστό στους κατοίκους των Σερρών ως Αγία Σοφία, χτίστηκε το 1492-1493 και είναι το μεγαλύτερο και αρχαιότερο από τα σωζόμενα τεμένη των Σερρών. Βρίσκεται δίπλα στο ρέμα των Αγίων Ανάργυρων, νοτιοανατολικά στις Σέρρες. Ανοικοδομήθηκε από τον Μεχμέτ Μπέη, σύζυγο της πριγκίπισσας Σελτζούκ Χατούν (κόρη του Βαγιαζίτ Β'). Τα υλικά με τα οποία κτίστηκε το μνημείο είναι ο κίτρινος πωρόλιθος, ενώ οι

θόλοι του είναι κτισμένοι με πλίνθους και ήταν σκεπασμένοι από μόλυβδο. Οι τοίχοι στο εσωτερικό ήταν επιχρυσωμένοι και, σύμφωνα με περιηγητές, ένας κήπος περιέβαλε όλο το μνημείο. Ο εσωτερικός του τρούλος έχει διάμετρο 14,58 μέτρα. Δεν είναι γνωστό πότε σταμάτησε να λειτουργεί το μνημείο ως ισλαμικό τέμενος. Στα τέλη του 19ου αιώνα οι πλημμύρες του γειτονικού χειμάρρου προκάλεσαν ζημιές στο μνημείο. Ήταν διάσημο τέμενος κατά τη διάρκεια της Οθωμανικής περιόδου. Σύμφωνα με τον περιηγητή Εβλιγιά Τσελεπή, το τέμενος αυτό είναι καλύτερο της Ρούμελης και της Περσίας.

ΟΧΥΡΑ ΡΟΥΠΕΛ

Το οχυρό Ρούπελ είναι το μεγαλύτερο συγκρότημα της οχυρωμένης τοποθεσίας κατά μήκος των Ελληνοβουλγαρικών συνόρων που έφερε το όνομα Γραμμή Μεταξά, με συνολικό ανάπτυγμα καταφυγίων 1.849 μέτρα και μήκος στοών 4.251 μέτρα. Το Ρούπελ, κατασκευασμένο στις δυτικές αντηρίδες του όρους Τσιγγέλι στον ποταμό Στρυμόνα, μαζί με το οχυρό Παλιουριώνες εξασφάλιζαν τη στενωπό Ρούπελ. Στις 26 Μαΐου 1916 το οχυρό παραδόθηκε κατόπιν διαταγών από το Υπουργείο Στρατιωτικών στη Βουλγαρία,

πριν η Ελλάδα επισήμως εισέλθει στον πόλεμο.

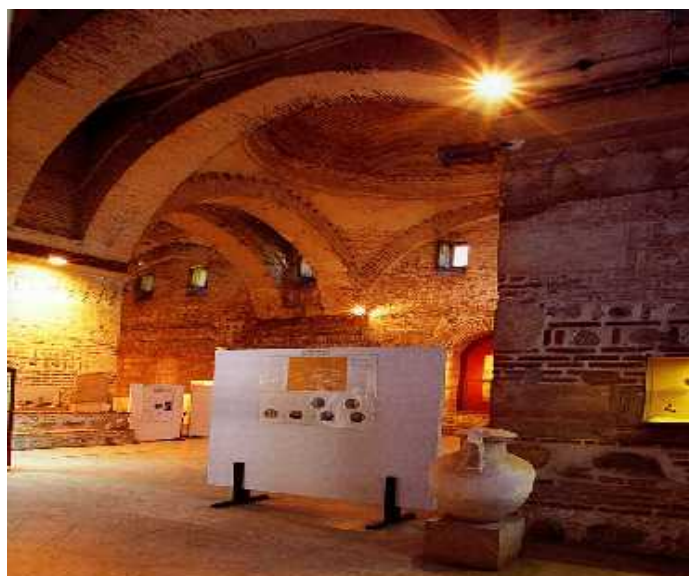
Το Οχυρό του Ρούπελ αποτέλεσε σημείο πρόκλησης και για τους Γερμανούς το 1941, στην προσπάθειά τους να εισβάλλουν στην Ελλάδα. Η αντίσταση των Ελλήνων ήταν θαυμαστή, αφού οι Γερμανικές επιθέσεις αποκρούονταν από την 6η έως το πρωί της 10ης Απριλίου που σταμάτησαν οι εχθροπραξίες. Το Οχυρό παραδόθηκε μετά την εισβολή των γερμανών στην Ελλάδα.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΣΕΡΡΩΝ (ΜΠΕΖΕΣΤΕΝΙ)

Λειτουργεί σε Αρχαιολογικό Μουσείο από το 1970 και εξακολουθεί έως και σήμερα. Παρ' όλη την αξιόλογη προσπάθεια για την οργάνωσή του, ένα τμήμα του παραμένει αναξιοποίητο, αφού χρησιμοποιείται ως αποθήκη αρχαίων ευρημάτων. Θα έπρεπε όμως το Αρχαιολογικό Μουσείο, με τη βοήθεια και των σχετικών μελετών που στοχεύουν στην πλήρη αξιοποίησή του, να αποτελέσει πόλο έλξης, τόσο για τους ντόπιους, όσο και για τους τουρίστες.

Τα ευρήματα που εκτίθενται εδώ είναι πολλά και σημαντικά. Αρχίζοντας από αυτά της Νεότερης Νεολιθικής περιόδου, πολύ σημαντική είναι η συλλογή πήλινων αγγείων που βρέθηκαν μεταξύ των άλλων στην ανασκαφή του

προϊστορικού οικισμού «Κρυονέρι» στα Β.Δ της Αμφίπολης.

Περνώντας στην κλασική περίοδο ξεχωρίζει η ερυθρόμορφη πελίκη(αγγείο αττικής προέλευσης) με εξαιρετικής τέχνης ζωγραφικές απεικονίσεις που προέρχεται από το νεκροταφείο της αρχαίας Τραγίλου και χρησιμοποιήθηκε σαν τεφροδόχο αγγείο. Επίσης εκτίθεται και μαρμάρινο επιτύμβιο μνημείο του 4ου αι. π.Χ που έχει μορφή υδρίας.

Από την ελληνιστική περίοδο σημαντικό έκθεμα είναι ο υπέας που βρέθηκε στο Νέο Σκοπό Σερρών που παρουσιάζει Θράκα Ιππέα ή Ήρωα Ιππέα σε καλπασμό. Απεικονίζεται με κοντό χιτώνα, θώρακα και χλαμύδα που ανεμίζει πίσω του, εικονογραφικός τύπος συνηθισμένος κατά τη ρωμαϊκή εποχή σε πόλεις της αρχαίας Θράκης.

Τέλος από τη Βυζαντινή εποχή ξεχωρίζουν η μαρμάρινη ανάγλυφη εικόνα του «Χριστού Ευεργέτη», σκαλισμένη σε μάρμαρο του 12ου-13ου αι. μ.Χ, ενώ διασώζεται και το κάτω μέρος της αντίστοιχης μαρμάρινης εικόνας της Παναγίας. Σπουδαία είναι και τα μαρμάρινα θωράκια της Πρωτοχριστιανικής περιόδου(2ος αι. μ.Χ), ενώ από τα χρόνια της Τουρκοκρατίας σημαντικό είναι το εντοιχίο ψηφιδωτό του Αποστόλου Ανδρέα(18ος αι.), προερχόμενο από τους Αγίους Θεοδώρους, τη παλαιά μητρόπολη των Σερρών.

Κλείνοντας εκφράζουμε την ελπίδα ότι στο μέλλον αυτός ο τόσο αξιόλογος χώρος θα αξιοποιηθεί πολύπλευρα, γεγονός που προβάλλει ως επιτακτική ανάγκη. Είθε κι εμείς με τη μικρή αυτή συμβολή να προσθέσαμε το δικό μας λιθαράκι προς την κατεύθυνση αυτή.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΜΦΙΠΟΛΗΣ

Το Αρχαιολογικό Μουσείο Αμφίπολης έχει καθαρά τοπικό χαρακτήρα και παρουσιάζει το μεγάλο αρχαιολογικό πλούτο της αρχαίας Αμφίπολης και της ευρύτερης περιοχής της. Στον εκθεσιακό χώρο, στο ισόγειο, παρουσιάζονται ενότητες με αντιπροσωπευτικά εκθέματα από τους προϊστορικούς, κλασικούς, ελληνιστικούς, ρωμαϊκούς και βυζαντινούς χρόνους, που προέρχονται από οικισμούς, νεκροπόλεις και ιερά της Αμφίπολης και της ευρύτερης περιοχής της. Το μεγαλύτερο μέρος των ανασκαφών της αρχαίας πόλης πραγματοποιήθηκε από το 1956 μέχρι το 1984 από τον αείμνηστο αρχαιολόγο Δημήτρη Λαζαρίδη που είναι ο ιδρυτής του Μουσείου. Η ανέγερση του

παραπάνω μουσείου πραγματοποιήθηκε κατά το χρονικό διάστημα 1984- 1995.

Πλήθος αγγείων, ειδωλίων, γλυπτών και έργων μικροτεχνίας που προέρχονται από

διαφορετικές θέσεις της πόλης αλλά και τις νεκροπόλεις της περιοχής, προβάλλουν όχι μόνο την καθημερινότητα αλλά και τις θρησκευτικές δοξασίες των κατοίκων σχετικά με τη ζωή και το θάνατο.

Στο σαλόνι του Μουσείου μπορεί κανείς να βρει έντυπο υλικό με ενδιαφέρουσες πληροφορίες τόσο για την έκθεση όσο και για τη νεότερη ιστορία του τόπου μέσα από ένα χρονικό για την αρχαιολογική έρευνα στην περιοχή. Στον ημιώροφο του εκθεσιακού χώρου υπάρχει μικρός χώρος περιοδικών εκθέσεων. Στην υποδοχή του Μουσείου λειτουργεί πωλητήριο του Τ.Α.Π.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΣΕΡΡΩΝ

Η ιδέα και οι πρώτες ενέργειες για τη δημιουργία του μουσείου ανήκουν στον μακαριστό Μητροπολίτη Σερρών και Νιγρίτης Μάξιμο, για να διαφυλαχθούν οι εικόνες και τα άλλα κειμήλια από την φθορά του χρόνου. Για αρκετά χρόνια στεγαζόταν στο δεύτερο όροφο του Μητροπολιτικού Μεγάρου.

Το μουσείο μεταφέρθηκε σε νέο κτήριο, που κτίστηκε ειδικά και αποκλειστικά για τη στέγαση του κειμηλιαρχείου, το 2008. Ο εκθεσιακός χώρος του μουσείου απλώνεται σε τέσσερις αίθουσες και περιλαμβάνει τέσσερις θεματικές ενότητες. Α' βυζαντινές εικόνες, Β' ξυλόγλυπτα, Γ' άμφια, Δ' ιερά σκεύη. Από τα ξυλόγλυπτα αξίζει να θαυμάσει κανείς το τμήμα στέψεως τέμπλου του ιερού ναού Αγίου Νικολάου Ελαιώνα (10' αι.) και τα βημόθυρα του 11' αι. από τον ιερό ναό Αγίου Ιωάννη Θεολόγου Σερρών.

Εκτίθενται αρκετές ιερατικές και αρχιερατικές στολές. Οι πιο σημαντικές είναι η αρχιερατική στολή του μακαριστού Μητροπολίτη Σερρών Μάξιμου και η στολή του Αρχιεπισκόπου και Πάσης Ελλάδος Χριστόδουλου, κατά τη χειροτονία του ως νέου μητροπολίτη.

Τα κειμήλια είναι πολλά. Αξίζουν ιδιαίτερης προσοχής ένα Ευαγγέλιο με σμάλτο του 1861 του μητροπολίτη Κωνσταντίνου Καρδαμένη και μια λειψανοθήκη του Θεοδώρου Στρατηλάτη που σώθηκε από την πυρκαγιά του 1913, κι ένα κότζιο του 10' αι. από τον ιερό ναό Αγίων Θεοδώρων Σερρών.

ΜΟΥΣΕΙΟ ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Μέσα στα πλαίσια της Κοινωνικής και Πολιτιστικής προσφοράς του ο Δήμος Σερρών ίδρυσε το 1996 το κέντρο Προστασίας Φυσικού Περιβάλλοντος - Μουσείο Φυσικής Ιστορίας.

Το Μουσείο στεγάζεται σε ειδικά διαμορφωμένο κτίριο ιδιοκτησίας του Κυνηγετικού Συλλόγου Σερρών που βρίσκεται στο 1ο χιλιόμετρο του δρόμου Σερρών - Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου. Είναι ανοιχτό στο κοινό για επισκέψεις και πιστεύουμε ότι συμβάλει στην πληρέστερη ενημέρωση του επισκέπτη για το φυσικό περιβάλλον γενικά του τόπου μας.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΣΑΡΑΚΑΤΣΑΝΑΙΩΝ

Το Λαογραφικό Μουσείο Σαρακατσάνων λειτουργεί από το 1979 και από το 1997 στεγάζεται σε νέο διώροφο κτίριο, που χτίστηκε ειδικά για μουσειακή χρήση. Το Μουσείο αυτό αποσκοπεί να δώσει στον επισκέπτη την αίσθηση της ζωής των Σαρακατσάνων. Η προσπάθεια αυτή βασίζεται σε προφορικές μαρτυρίες, αναμνήσεις και βιώματα Σαρακατσάνων, καθώς και σε εθνογραφικές και

κοινωνιολογικές μελέτες. Τα εκθέματα προέρχονται από δωρεές ιδιωτών.

Στο ισόγειο υπάρχουν οι αναπαραστάσεις της τσιατούρας, δηλαδή του πρόχειρου καταλύματος που χρησιμοποιούσαν οι Σαρακατσάνοι στις μετακινήσεις τους. Δίπλα στην τσιάτουρα στέκεται μια Σαρακατσάνα με επίσημη στολή και άλογο, δείγμα ότι μετέχει στην ανοιξιάτικη πορεία από τα χειμαδιά προς τα ορεινά. Δίπλα εκτίθενται δείγματα από τα χορτόπλεκτα καλύβια των Σαρακατσάνων στο χώρο βοσκής των κοπαδιών, του τυροκομείου (που στεγάζονταν σε διαφορετική καλύβα από αυτή που χρησιμοποιούσαν οι Σαρακατσάνοι για τη διαμονή τους) και του σχολείου του τσελιγκάτου (με επίπλωση παρόμοια με των μόνιμων σχολείων της εποχής). Στο κέντρο της αίθουσας υψώνεται η «μεγάλη καλύβα», μια στρόγγυλη καλύβα με πλούσια επένδυση, υφαντά, κλπ. Όλα τα καλύβια αναπαριστούν την τελευταία φάση της νομαδικής ζωής των Σαρακατσάνων, δηλαδή της ζωής τους κατά την περίοδο του Μεσοπολέμου. Τέλος υπάρχει και μια εξαιρετική συλλογή από κουδούνια κάθε μεγέθους και ήχου.

Στον α' όροφο εκτίθενται τα εργαλεία και τα μέσα της υφαντουργίας από την κατασκευή της κλωστής μέχρι τις πλεγμένες βελέντζες, φλοκάτες, κλουροτροβάδες, παναούλες και πατούνες. Απεικονίζονται όλες οι φάσεις της δουλειάς από τον «κούρο» ως τον αργαλειό και τα τελικά προϊόντα (υφαντά, βαμβακερά υφάσματα για διάφορες χρήσεις και λαμπρές πολύχρωμες μάλλινες βελέντζες). Επίσης υπάρχουν προθήκες με τις ποικιλίες της σαρακατσάνικης φορεσιάς, ανδρικής και γυναικείας, καθώς και εξαρτήματα της γυναικείας φορεσιάς.

ΜΟΥΣΕΙΟ ΕΛΙΑΣ ΣΕΡΡΩΝ

Το έτος 2009 άνοιξε για πρώτη φορά «τις πύλες» του στο κοινό το παλιό ελαιοτριβείο του ΕΛΑΙΩΝΑ ΔΗΜΟΥ ΣΕΡΡΩΝ μετά από τις εργασίες αποκατάστασης και ανάδειξης του με συνχρηματοδότηση από την Κοινοτική Πρωτοβουλία LEADER plus, με αφορμή το γεγονός της δράσης «ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΕΛΙΑΣ».

Το λιθόκτιστο ελαιοτριβείο βρίσκεται στην κεντρική πλατεία του Δημοτικού Διαμερίσματος Ελαιώνα και η χρήση του πλέον είναι μουσειακή.

Το ελαιοτριβείο αυτό κατασκευάστηκε το έτος 1870 από την Εκκλησιαστική Επιτροπή της εκκλησίας του χωριού, Αγίου Νικολάου και του τότε Μητροπολίτη Σερρών. Κατά το έτος

1930, η διαχείρισή του παραχωρήθηκε στο Δημοτικό Σχολείο του χωριού, όπου την ευθύνη την είχε ο δάσκαλος μαζί με τη σχολική επιτροπή. Εξυπηρετούσε τις ανάγκες των ελαιοπαραγωγών του Ελαιώνα (υπολογίζονται σε 18.000 ελαιόδενδρα στην περιοχή του χωριού) αλλά και των γύρω περιοχών (Ορεινή, Βροντού, Μετόχι, Ι.Μ. Τιμίου Προδρόμου) και επεξεργάζονταν ετησίως 100 τόνους ελιάς. Λειτουργούσε με τη βοήθεια του νερού των άφθονων πηγών που υπάρχουν στην περιοχή. Για το λόγο αυτό το προτιμούσαν πολλές οικογένειες αφού το κόστος εξαγωγής του λαδιού ήταν φθηνό και οι συνθήκες επεξεργασίας ήταν υγιεινές. Ο χρόνος της συγκομιδής κρατούσε από το τέλος Νοεμβρίου

μέχρι τις αρχές Ιανουαρίου. Γύρω στα 1975, δημιουργήθηκε καινούργιο ηλεκτροκίνητο ελαιοτριβείο από ιδιώτη με αποτέλεσμα το παραδοσιακό υδροκίνητο ελαιοτριβείο να έλθει σε αχρησία.

Σήμερα στο εσωτερικό του βρίσκεται όλος ο εξοπλισμός που απαιτούνταν για τη λειτουργία του (μυλόπετρες, δεξαμενές, πιεστήριο ή αλλιώς "μέγγενη") ενώ στο εξωτερικό του μέρος βρίσκεται η φτερωτή του νερόμυλου. Έτσι σχεδιάστηκε ώστε μέσα στο χώρο του ελαιοτριβείου στα 143,52 τ.μ. να υπάρχουν τρεις ενότητες, η ενότητα με το παλαιό και νέο φωτογραφικό υλικό, η αναπαράσταση της διαδικασίας με τη βοήθεια του υπάρχοντος εξοπλισμού και τέλος, η γνωριμία με τα ίδια τα προϊόντα.

Στον εξωτερικό χώρο του κτίσματος έχει διαμορφωθεί ένα φιλόξενο περιβάλλον με παγκάκια και φυτεύσεις για την ξεκούραση των επισκεπτών.

ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΣΑΡΤΣΙΔΗ

Το Σιδηρόκαστρο απέχει 85 χλμ. από τη

Θεσσαλονίκη και 25 χλμ. από τις Σέρρες. Στην πόλη αυτή λειτουργεί από το 1979 ένα μουσείο, προϊόν ιδιωτικής πρωτοβουλίας με σκοπό να προβάλλει τα πολυάριθμα μέρη της προσωπικής συλλογής του Μιχάλη Τσαρτσίδα. Η συλλογή χωρίζεται σε δυο τμήματα, το πολεμικό και το λαογραφικό.

Ο ιδιοκτήτης της συλλογής ξεκίνησε να συλλέγει όπλα και πολεμικό υλικό από τα τέλη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Σήμερα διαθέτει μια μεγάλη συλλογή όπλων, τα οποία χρονολογούνται από τους Βαλκανικούς Πολέμους, τον Α' και τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Εκτός από τα κάθε είδους τυφέκια, περίστροφα και πιστόλια, μπορεί να δει κανείς γερμανικές βόμβες του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, παλάσκες, κράνη, σακίδια τροφίμων κλπ., αλλά και φωτογραφίες από τη μάχη στα οχυρά του Ρούπελ, επιστολές Ελλήνων πολεμιστών αποθηκευμένες στα τυφέκιά τους, την σημαία του Αρχηγείου του Ελληνικού Στρατού Μέσης Ανατολής, γερμανικές προπαγανδιστικές αφίσες, ένα κομμάτι σαπούνη φτιαγμένο από ανθρώπινο λίπος (Εβραίου θύματος του Ολοκαυτώματος) κ.α. Πολύ σπάνιο, ως σύλληψη και ως εκτέλεση, είναι ένα τυφέκιο, καμουφλαρισμένο σε μπαστούνι ηλικιωμένου, που χρησίμευε για μυστικές εκτελέσεις. Τα πιο πρόσφατα εκθέματα είναι κράνη του σερβικού στρατού με τρύπες, αποδείξεις εν ψυχρώ εκτελέσεων των Σέρβων στρατιωτών από μαχητές του UCK.

Το δεύτερο τμήμα της συλλογής, το λαογραφικό δεν αποσκοπεί να αναπαραστήσει τον παραδοσιακό τρόπο ζωής, αλλά να διαφυλάξει και να αναδείξει κάποια σπάνια ή και λιγότερο σπάνια εργαλεία, στολές, αντικείμενα, που χρησιμοποιούνταν σε παλαιότερες εποχές. Μεταξύ αυτών ξεχωρίζουν τρεις φυσούνες, σιδηρουργού, χαλκουργού, και ζαχαροπλάστη, μήτρες για έγχυση σιδήρου, μήτρες για κατασκευή πλίνθων, ξύλινες κλειδαριές ασφαλείας και διάφορα καταστροφικά εργαλεία.

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΕΝΥΔΡΕΙΟ ΒΥΡΩΝΕΙΑΣ

Το Δημοτικό Ενυδρείο Βυρώνειας, είναι το δεύτερο ενυδρείο σε όλη την Ελλάδα μετά το αντίστοιχο της Ρόδου. Το πρώτο με θέματα ψαριών του γλυκού νερού. Τον θαυμαστό κόσμο του βυθού -και όχι μόνο- "μυεί" τους επισκέπτες του το Δημοτικό Ενυδρείο Βυρώνειας, στο νομό Σερρών, ένα από τα τρία ενυδρεία γλυκού νερού που υπάρχουν στην Ελλάδα (τα άλλα δύο βρίσκονται στη Ρόδο και την Έδεσσα).

Το Δημοτικό Ενυδρείο Βυρώνειας, βρίσκεται στις ακτές της λίμνης Κερκίνης και αποτελεί μία αξιόλογη προσπάθεια με στόχο την ανάδειξη του φυσικού

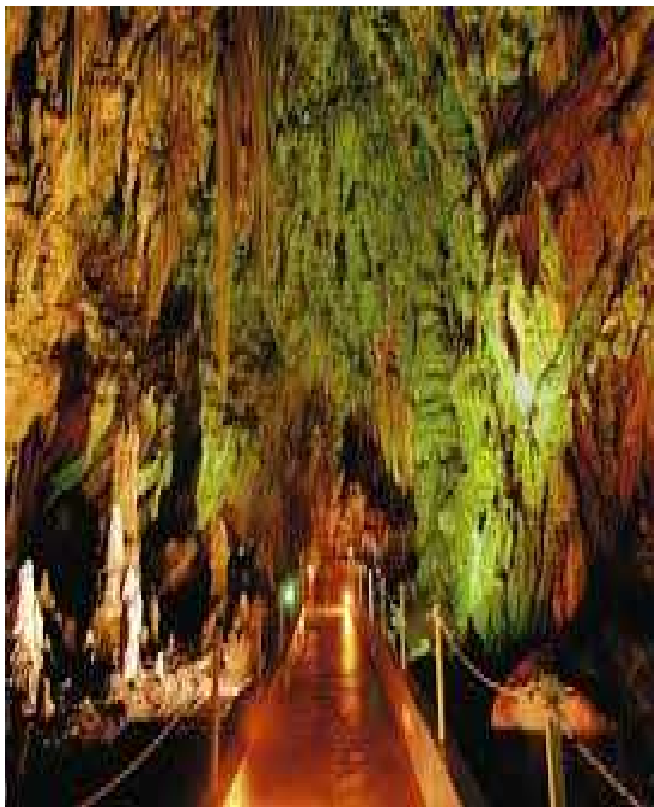
πλούτου της περιοχής, την ευαισθητοποίηση των κατοίκων αλλά και των επισκεπτών σε θέματα που αφορούν την προστασία του οικοσυστήματος της λίμνης Κερκίνης, καθώς και

την περιβαλλοντική εκπαίδευση.

Το Ενυδρείο -ή ενυδρείο-ερπετάριο, όπως είναι, επίσης, γνωστό- ανήκει στο δήμο Βυρώνειας, που είναι κοντά στα σύνορα με τη Βουλγαρία, καθώς απέχει μόλις 16 χλμ από τη γειτονική χώρα. Βρίσκεται δίπλα στον Σιδηροδρομικό Σταθμό της Βυρώνειας.

ΣΠΗΛΑΙΟ ΑΛΙΣΤΡΑΤΗΣ

Το σπήλαιο Αλιστράτης είναι ένα από τα μεγαλύτερα σπήλαια της Ευρώπης. Ο πλούσιος διάκοσμός του περιλαμβάνει, εκτός από τεράστιους σταλακτίτες και σταλαγμίτες σε διάφορους χρωματισμούς και τους σπάνιους εκκεντρίτες. Οι εκκεντρίτες ή ελικτίτες είναι σπάνιοι σχηματισμοί που δημιουργούνται «αψηφώντας» τους νόμους της βαρύτητας και ακολουθώντας ακανόνιστες πορείες. Κύριο χαρακτηριστικό του εν λόγω σπηλαίου - που το κάνει

και μοναδικό στον ελληνικό χώρο - η πολύ μεγάλη ποικιλία εκκεντρίτων. Χαρακτηρίζεται επίσης, από τους μοναδικούς μικροσκοπικούς οργανισμούς (3 χιλστ.) που απαντώνται εντός του, όπως η *Alistratia Beroni*, ένα μοναδικό είδος ισοπόδου. Οι επισκέψιμοι διάδρομοι έχουν μήκος 3 χλμ. περίπου. Το σπήλαιο ανήκει στο δίκτυο σπηλαίων του φαραγγιού του ποταμού Αγγίτη μαζί με άλλα τέσσερα γνωστά σπήλαια. Το σπήλαιο Αλιστράτης απέχει 6 χιλιόμετρα νοτιοδυτικά της κωμόπολης της Αλιστράτης Σερρών, στη θέση "Πετρωτό". Έχει αξιοποιηθεί και είναι

επισκέψιμο από το 1998.

ΛΑΪΛΙΑΣ

Σε απόσταση μόλις 25 χλμ από τις Σέρρες. Το δάσος του Λαϊλιά, μια

κατάφυτη έκταση 33.000 στρεμμάτων απλωμένη στην οροσειρά της Βρόντους, κατάλληλη για χειμερινές εκδρομές και καλοκαιρινές εξορμήσεις. Στα 1.600 μέτρα περίπου και στα 28 χλμ βρίσκεται και το χιονοδρομικό κέντρο του Λαϊλιά, ένα από τα πρώτα της Ελλάδας με λειτουργία από το 1978, με πίστα χιλίων μέτρων μήκους και εξήντα πλάτους, ιδανική για έμπειρους και για επιδόξους σκιέρ. Για τους λάτρεις του σκι, το χιονοδρομικό

κέντρο διαθέτει δυο συρόμενους αναβατήρες, μήκους 850 και 200 μέτρων, και ένα baby-lift για όσους είναι ακόμη στα πρώτα τους βήματα. Στα θετικά της πίστας συγκαταλέγεται το ότι είναι βορινή, με αποτέλεσμα το χιόνι να μη λιώνει εύκολα, ενώ το γεγονός ότι η περιοχή είναι γεμάτη δέντρα βοηθάει στο να μη χάνονται οι σκιέρ σε περίπτωση ομίχλης. Η περιοχή βέβαια δεν προσφέρεται μονάχα για αθλητικές δραστηριότητες, αλλά είναι ιδανική για όποιον θέλει να χαλαρώσει και να ξεκουραστεί. Ο Λαϊλιάς αποτελούσε τουριστικό θέρετρο ήδη από τα χρόνια της Τουρκοκρατίας, όπως μαρτυρεί και το όνομα του (προέρχεται από τη λέξη Γιαιλιάς που σημαίνει τόπος αναψυχής). Και σήμερα λοιπόν αποτελεί τουριστικό πόλο έλξης, με ταβέρνες και ξενοδοχειακές μονάδες να δραστηριοποιούνται εκεί. Πέρα από τον ψυχαγωγικό του χαρακτήρα, ο Λαϊλιάς είναι σημαντικός γιατί εκεί ζουν και αναπτύσσονται παρά πολλά είδη χλωρίδας και πανίδας. Δεκάδες είδη πουλιών και ζώων έχουν καταμετρηθεί εκεί, ενώ η τοποθεσία Μπαλά Τσαρ αποτελεί ένα φυσικό παλαιοντολογικό μουσείο των ειδών της βλάστησης του δάσους. Ο χώρος αυτός, ο λεγόμενος σφαγνωνας, έχει ανακηρυχτεί, σύμφωνα με υπουργική απόφαση, διατηρητέο μνημείο της φύσης.

ΛΙΜΝΗ ΚΕΡΚΙΝΗ

Η Κερκίνη είναι μια τεχνητή λίμνη που σχηματίστηκε το 1932 με την δημιουργία φράγματος στον ποταμό Στρυμόνα και βρίσκεται στον νομό Σερρών. Αποτελεί προστατευμένο υδροβιότοπο και τοπίο σπάνιας ομορφιάς με θέα το βουνό Μπέλες και την κοιλάδα Σερρών. Η Κερκίνη δημιουργήθηκε όταν έγινε το φράγμα στην περιοχή του Λιθότοπου, ώστε να συγκρατεί τα νερά του ποταμού Στρυμόνα και αργότερα χρησιμοποιήθηκε σαν μέρος αποθήκευσης νερού για την άρδευση της πεδιάδας του νομού Σερρών. Η λίμνη Κερκίνη έχει ανακηρυχθεί Εθνικό Πάρκο και ένας από τους 10 υγρά τοπούς Διεθνούς Σημασίας της Ελλάδας.

αναπαράγονται εδώ

Τα τελευταία χρόνια η Κερκίνη γνωρίζει μεγάλη τουριστική ανάπτυξη. Η λίμνη Κερκίνη φημίζεται για την παρόχθια βλάστηση με τα παραποτάμια δάση από άγριες ιτιές, τα νούφαρα που επιπλέουν σε έκταση χιλιάδων στρεμμάτων, για την μεγάλη ποικιλία ψαριών, τα βουβάλια που κολυμπούν στα ήσυχα νερά της λίμνης αλλά και για όλα τα σπάνια είδη ζώων που βρίσκονται εκεί και σήμερα είναι ένα από τα καλύτερα μέρη της Ευρώπης για φυσική παρατήρηση 300 περίπου ειδών, σπάνιων και προστατευμένων που ζουν και

ΠΟΤΑΜΟΣ ΣΤΡΥΜΟΝΑΣ

Ο Στρυμόνας (βουλ. Στρυμα, Στρουμα) είναι ποταμός της Βαλκανικής Χερσονήσου με συνολικό μήκος 392 χιλιόμετρα, από τα οποία 274 βρίσκονται σε βουλγαρικό έδαφος και 118 σε ελληνικό. Στο ελληνικό έδαφος, ο ποταμός ρέει αποκλειστικά στο έδαφος του νομού Σερρών και μαζί με τον Αγγίτη που είναι ο κυριότερος ελληνικός παραπόταμός του, ανήκουν στην υδρογραφική λεκάνη της ανατολικής Μακεδονίας.

Η λεκάνη απορροής του καλύπτει

έκταση 17.300 km², από αυτά τα 11.035 km² ανήκουν στην Βουλγαρία και τη Π.Γ.Δ.Μ. και τα 6.295 km² στην Ελλάδα, η δε μέση ετήσια απορροή του εκτιμάται σε 3.440 x 10⁶ m³. Τα πετρώματα της λεκάνης απορροής του είναι κυρίως μεταμορφωμένα αποτελούμενα από γνευσίους, σχιστόλιθους και μάρμαρα Υπάρχουν, επίσης, εκρηξιγενή πετρώματα και μεταλλοφόρα ιζηματογενή. Σε ορισμένες θέσεις της κοίτης του υπάρχουν συγκεντρώσεις προσχωματικού χρυσού.

Ο ποταμός είναι πλούσιος σε φερτές ύλες που προσχώνουν συνεχώς στην πεδιάδα των Σερρών και τη Λίμνη Κερκίνη. Συγκεκριμένα, υπολογίζεται ότι μεταφέρονται τουλάχιστον τέσσερα εκατομμύρια (4.000.000) κυβικά μέτρα φερτών υλών ετησίως, σε μέση ετήσια απορροή 3,4 δισεκατομμυρίων κυβικών μέτρων νερού. Το πλάτος του ξεπερνάει τα 250 μέτρα, ενώ το βάθος του φτάνει τα 3 μέτρα.

ΤΟ ΦΑΡΑΓΓΙ ΤΟΥ ΑΓΓΙΤΗ

Λίγα μέτρα πιο κάτω από την σιδηροδρομική γραμμή που περνάει δίπλα από τα Σπήλαια Αλιστράτης, βρίσκεται το Φαράγγι του Αγγίτη, το Βράους όπως λένε το ντόπιοι. Βρίσκεται στην ανατολική πλευρά του νομού Σερρών και έχει μήκος 15 χιλιόμετρα. Το φαράγγι βρίσκεται ανάμεσα στα όρη Παγγαίο και Μενοίκιο (17 χλμ από την πόλη της Δράμας) και εκτείνεται από το χωριό Συμβολή (Φράγμα)μέχρι το Σταθμό Άγγιστας. Απο κάποια βίαιη γεωλογική ανακατάταξη, συντελέστηκε εδώ μια κοσμογονική αλλαγή που χώρισε τη γη στα δύο και άφησε να περάσουν οι υδάτινοι

όγκοι της Πρασιάδος λίμνης, η οποία κάλυπτε την εύφορη πεδιάδα της Δράμας, δημιουργώντας το φαράγγι του Αγγίτη. Η είσοδος για τους επισκέπτες είναι από το Δ.Δ της Συμβολής του Δήμου Αμφίπολης. Το φαράγγι είναι γνωστό και ως «Στενά Πέτρας» και «Διώρυγα». Σε τρία σημεία του φαραγγιού έχουν βρεθεί βραχογραφίες που παριστάνουν καμήλες, ελάφια, ιππείς που κρατούν τα ηνία των αλόγων και ακόντια, αλλά και αφηρημένα σχέδια. Εκτιμάται ότι οι βραχογραφίες αυτές είναι φτιαγμένες την εποχή του χαλκού. Πλούσια είναι η χλωρίδα και η πανίδα της περιοχής, ενώ με το πέρασμα των αιώνων έχουν δημιουργηθεί αρκετές σπηλιές και καμάρες κατά μήκος της χαράδρας. Τα τελευταία χρόνια στο ποταμό αναπτύσσονται αθλητικές δραστηριότητες όπως Rafting, κανό, καγιάκ κ.α.

ΚΟΙΛΑΔΑ ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ

Πηγή ζωής και αληθινό πνεύμονα για την πόλη των Σερρών αποτελεί η κοιλάδα των Αγίων Αναργύρων που βρίσκεται στο δρόμο που οδηγεί στην Ακρόπολη.

Πρόκειται για το ωραιότερο πάρκο των Σερρών που ταυτόχρονα αποτελεί χώρο αναψυχής, άθλησης και διασκέδασης.

Τα δρομάκια ανάμεσα στα πολλά δένδρα πλάι στα γέρικα πλατάνια που ανάμεσά τους κυλούν χείμαρροι και ρυάκια αποτελούν πρόκληση για κάθε επισκέπτη που ζητά να αποδράσει από το βουητό της πόλης και να θαυμάσει την ομορφιά της φύσης.

Ένα ακόμη στολίδι της κοιλάδας θεωρείται η τεχνητή λίμνη που στα νερά της καθρεπτίζεται το γαλάζιο και

το πράσινο του τοπίου.

Το κλειστό κολυμβητήριο και το γυμναστήριο δένουν αρμονικά με το τοπίο χωρίς να διαταράσσουν αισθητική την ισορροπία του, ενώ παράλληλα τα ανοιχτά γήπεδα μπάσκετ και τένις καθώς και τα κέντρα διασκέδασης που πληθαίνουν τα τελευταία χρόνια προσφέρουν στιγμές απόλαυσης για όσους επιλέξουν να την επισκεφθούν.

ΑΪ ΓΙΑΝΝΗΣ

Δύο μόλις χιλιόμετρα από την πόλη των Σερρών βρίσκεται το γραφικό προάστιο του Αγίου Ιωάννη. Από τα πρώτα λεπτά ο επισκέπτης μαγεύεται αντικρύζοντας τα αιωνόβια βαθύσκια πλατάνια και τα άφθονα νερά να κυλούν σχηματίζοντας σε αρκετά σημεία μικρούς καταράκτες. Τα εξοχικά κέντρα που υπάρχουν δένουν περίτεχνα με το φυσικό τοπίο και κάνουν το βυθισμένο στο πράσινο αυτό προάστιο, ξακουστό σε όλη την Ελλάδα. Χιλιάδες είναι οι επισκέπτες από όλη την χώρα που αναζητούν τη δροσιά τους θερινούς μήνες και τη γαλήνη τους χειμερινούς που προσφέρει το μοναδικό σε ομορφιά και φυσική αρμονία προάστιο των Σερρών.

ΑΝΩ ΠΟΡΟΪΑ

Το χωριό βρίσκεται στους πρόποδες του όρους Κερκίνη, αγναντεύοντας την κοιλάδα και τη λίμνη Κερκίνη. Ο οικισμός διατηρεί τα χαρακτηριστικά της Μακεδονίτικης Αρχιτεκτονικής που έφεραν οι βλαχόφωνοι Έλληνες από την Ήπειρο και Δυτική Μακεδονία μαζί με τα ήθη και έθιμά τους, τα οποία «παντρεύτηκαν» άψογα αργότερα με την εγκατάσταση μικρασιατών προσφύγων στα 1922. Αξιοθέατα είναι τα καλντερίμια των «μαχαλάδων», το αισθητικό δάσος με πλατάνια, τα αγιογραφημένα ξωκλήσια των Αγίων Γεωργίου και Δημητρίου.

Τα Άνω Ποροΐα ενδείκνυνται για τουρισμό όλο το χρόνο –αυτό είναι ίσως το μεγαλύτερο τους πλεονέκτημα. Η κάθε εποχή ντύνει το χωριό με άλλα χρώματα και του χαρίζει τη δική της ομορφιά. Για μια απλή βόλτα, για ένα γεύμα η για ένα καφεδάκι, αλλά και για διανυκτέρευση, οι επιχειρήσεις της περιοχής είναι έτοιμες να υποδεχτούν όσους τουρίστες αναζητούν ένα εναλλακτικό και φιλόξενο μέρος για χαλάρωση. Δραστηριότητες στις οποίες μπορεί κανείς να επιδοθεί είναι η πεζοπορία, η ιππασία, η ορειβασία, οι διαδρομές με 4Χ4. Πληροφορίες για τα περιπατητικά μονοπάτια βρίσκει κανείς στο ξενοδοχείο Βιγλάτορας, ενώ για την ορειβασία μπορεί να απευθυνθεί στον Ορειβατικό Σύλλογο.

ΘΕΡΜΑ ΝΙΓΡΙΤΑΣ

Στον οικισμό των Θέρμων σε απόσταση 5 χιλιομέτρων από τη Νιγρίτα και 22 χιλιομέτρων από τις Σέρρες βρίσκονται οι Ιαματικές Πηγές Θερμών. Τα Θέρμα Νιγρίτας πήραν το όνομά τους από τις περίφημες θερμές πηγές, οι ιαματικές ιδιότητες των οποίων έδωσαν από την αρχαιότητα φήμη στην περιοχή. Τα δημόσια λουτρά (Θέρμες), που σώζονται στο ύψος των πηγών, κτίστηκαν επί Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Η ευρύτερη περιοχή της Βισαλτίας διαθέτει ιστορικά και φυσικά

αξιοθέατα. Στη Νιγρίτα ο επισκέπτης μπορεί να θαυμάσει αξιόλογους βυζαντινούς ναούς, το Λαογραφικό Μουσείο καθώς και ένα μεγάλο αριθμό εθίμων που αναφέρονται σε διάφορες γιορτές της Χριστιανισσύνης και σε σημαντικά κοινωνικά γεγονότα του ανθρωπίνου βίου. Σε απόσταση μικρότερη των 10 χιλιομέτρων, βρίσκεται ο αρχαιολογικός χώρος της Τερπνής, όπου ανασκαφές του 1965 έφεραν στο φως πλούσια αρχαιολογικά ευρήματα.

ΙΑΜΑΤΙΚΕΣ ΠΗΓΕΣ ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΥ

Από την κατάφυτη με πεύκα βουνοπλαγιά, αγναντεύουν το όρος Μπέλλες και τον ποταμό Στρυμώνα. Χτισμένα πάνω στην πηγή είναι από τα πολυτελέστερα της Ελλάδος. Οι ιαματικές πηγές του Σιδηροκάστρου ήταν γνωστές από τα βυζαντινά χρόνια.

Το υδροθεραπευτήριο διαθέτει: 1) Το παλιό χαμάμ που ανακαινίστηκε πρόσφατα, (επένδυση όλου του χώρου με γυάλινη ψηφίδα vitro). Η θερμοκρασία του νερού είναι σταθερή στους 40 βαθμούς, 2) Τρεις πισίνες SPA FORM με υδρομασάζ και αερομασάζ θερμοκρασία ελεγχόμενη, 3) 15 σύγχρονες μπανιέρες υδρομασάζ, καθώς και ιατρείο πλήρως εξοπλισμένο. Στον ίδιο χώρο λειτουργεί και το τμήμα μασάζ (χαλαρωτικά μασάζ σώματος και προσώπου, αρωματοθεραπεία, φρουτοθεραπεία λασποθεραπεία scentsaο σώματος και προσώπου. Τα ιαματικά Λουτρά Σιδηροκάστρου λειτουργούν όλο το χρόνο και δέχονται επισκέπτες από ολόκληρη την Ελλάδα.

ΙΑΜΑΤΙΚΕΣ ΠΗΓΕΣ ΑΓΓΙΣΤΡΟΥ

Οι ιαματικές πηγές Αγκίστρου προσφέρουν γαλήνη, ανακούφιση, χαλάρωση, αναζωογόνηση σε όσους δοκιμάζουν την υγρή θαλπωρή των 40,5 βαθμών Κελσίου. Λειτουργεί σε καθημερινή βάση, 24 ώρες το 24ωρο και ιδίως τα Σαββατοκύριακα επικρατεί το αδιαχώρητο. Κάθε μέρα, τα χαμάμ που

βρίσκονται σε λειτουργία μπορούν να εξυπηρετήσουν έως και διακόσια ζευγάρια. Στο Άγκιστρο πηγάζουν τα ιαματικά νερά του χωριού με το Βυζαντινό λουτρό που χρονολογείται από το 1100 μ.Χ. και τα καινούργια λουτρά που χτίστηκαν τα τελευταία χρόνια. Καθέναν από τους λουτήρες μπορεί να τον νοικιάσει κανείς για μισή ώρα με την παρέα του και μόνο για λίγες στιγμές χαλάρωσης και ξεγνοιασιάς για μία εμπειρία που μένει αξέχαστη. Επίσης τα νερά ενδείκνυνται για τη θεραπεία αρθροπάθειας, δερματοπάθειας, ισχυαλγίας, οσφυαλγίας, δερματικών παθήσεων, μετατραυματικών

φλεγμονών, χολολιθίασης κ.α.

ΟΙΚΙΑ ΜΑΡΟΥΛΗ

Ένα από τα ωραιότερα νεοκλασσικά κτίρια στην πόλη των Σερρών, βρίσκεται στην οδό Μαρούλη. Κτίστηκε στα τέλη του 19ου αιώνα. Λειτουργήσε ως Ορφανοτροφείο Αρρένων από το 1932 και ως Ίδρυμα Απροσάρμοστων Παιδιών, από το 1981 έως σήμερα. Το κτίριο έχει σχήμα Π και από αρχιτεκτονικής άποψης παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

ΟΙΚΙΑ ΜΑΛΛΙΟΥ

Στην οδό Ίωνος Δραγούμη, στην ευρύτερη περιοχή της Καλλιθέας των Σερρών, βρίσκεται ένα από τα ωραιότερα νεοκλασσικά παραδοσιακά κτίρια των Σερρών που κτίσθηκε τη δεκαετία του 1920 και ήταν ιδιοκτησίας Γεωργίου Μάλλιου, νυν ιδιοκτησίας Δήμου Σερρών.

Πρόκειται για ισόγειο κτίριο που αποτελείται από τρεις στάθμες με πρόστοο στην είσοδο. Η αρχική του χρήση ήταν οικία.

Το γωνιακό τμήμα είναι κυκλικό, το γείσο της οροφής που προεξέχει είναι κεραμοσκεπαστό με διακοσμητικά κυμάτια και διπλούς γεισίποδες.

ΟΙΚΙΑ ΟΥΜΒΕΡΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥ

Ένα εξαιρετικής ομορφιάς κτίριο με εμφανή τα σημάδια του χρόνου σε κάθε γωνιά του, είναι η οικία του Ουμβέρτου Αργυρού, γνωστού ζωγράφου της σχολής των Ιμπρεσιονιστών και μαθητή του Νικηφόρου Λύτρα.

Ο Ουμβέρτος Αργυρός γεννήθηκε στην Καβάλα, ενώ οι γονείς του κατάγονταν από τη Νιγρίτα Σερρών. Η οικία που χτίστηκε την

δεκαετία του 1920 είναι ένα διώροφο κτίριο κεραμοσκεπαστό που στον πρώτο όροφο συναντά κανείς γωνιακούς ψευδοκίονες με κεραμικά κιονόκρανα και διακοσμητικά υπέρθυρα. Το κεντρικό τμήμα της οικίας τονίζεται με μικρή προεξοχή στον όροφο. Το κτίριο μετά την απελευθέρωση της πόλης ήταν ιδιοκτησία της Εθνικής Τράπεζας. Αγοράστηκε το 1938 από τον συμβολαιογράφο

Κων/νο Τριανταφυλλόπουλο και στον διάσημο ζωγράφο Ουμβέρτο Αργυρό περιήλθε το 1961. Η είσοδος της αυλής είναι τελείως κατεστραμμένη και η πίσω πλευρά του κτιρίου έχει αλλιωθεί.

ΚΤΙΡΙΟ ΝΑΣΙΟΥΤΖΙΚ

Το 1928, ο κ. Νάσιουτζικ αναλαμβάνοντας την ηλεκτροδότηση της πόλης έκτισε θερμοηλεκτρικό εργοστάσιο . Η επιχείρηση αυτή το 1958 αγοράστηκε από τη ΔΕΗ και το 1989 η ΔΕΗ παραχώρησε το κτίριο στον Δήμο Σερρών (ΔΕΥΑ Σερρών) όπου και ανήκει μέχρι σήμερα.

Η σημερινή κατάσταση του κτιρίου είναι κακή, χωρίς όμως να υπάρχει πρόβλημα στατικής επάρκειας.

3ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΣΕΡΡΩΝ

Ένα οικοδόμημα, που κτίσθηκε το 1885 είναι το κτίριο του πρώην Νοσοκομείου των Σερρών. Στοιχίσε η οικοδόμηση του 5.000 τουρκικές λίρες και τα χρήματα συγκεντρώθηκαν από συνδρομές των Σερραίων. Μέλος της Ελληνικής Κοινότητας των Σερρών μετέβη στην Κωνσταντινούπολη και εκεί, αφού μελέτησε τον όλο μηχανισμό λειτουργίας του Εθνικού Νοσοκομείου των Ελληνικών Φιλανθρωπικών Καταστημάτων, επέστρεψε με τις ανάλογες προτάσεις και σχέδια, που έγιναν δεκτά με ενθουσιασμό από την εφορευτική επιτροπή και έτσι στα

1885 κατατέθηκε ο θεμέλιος λίθος του καινούριου νοσοκομείου της πόλης. Το 1913 στο ολοκαύτωμα της πόλης κάηκε και αργότερα, όταν επισκευάστηκε, χρησιμοποιήθηκε ως Στρατιωτικό Νοσοκομείο. Ανακαινίστηκε το 1952 και χρησιμεύει ως και σήμερα ως 3ο Γυμνάσιο Σερρών. Τυπολογικά το οικοδόμημα αναπτύσσεται σε πτέρυγες και μορφολογικά φέρει νεοκλασικά στοιχεία.

1ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΣΕΡΡΩΝ

Το κτίριο του 1ου Γυμνασίου Σερρών στους πρόποδες του Κουλά, από τα πρώτα κτίρια στην πυρίκαυστο ζώνη, θεμελιώνεται με επισημότητα το 1926 από τον Σερραίο γυμνασιάρχη Α. Μισυρλή και εγκαινιάζεται το 1929. Η τυπολογία του κτιρίου με την έμφαση στον κεντρικό άξονα και την εισέχουσα είσοδο με τους τέσσερις πεσσούς παραπέμπει στο κτίριο του Διοικητηρίου Σερρών, απογυμνωμένο όμως από το εκλεκτικιστικό μορφολογικό του ένδυμα. Η διάταξη και ο μορφολογικός χειρισμός των

ανοιγμάτων αναφέρονται στον μοντερνισμό, ενώ η ευρύχωρη εξωτερική σκάλα προσδίδει μνημειακό χαρακτήρα στο σύνολο.

ΝΟΜΑΡΧΙΑ ΣΕΡΡΩΝ

Στην οδό Μεραρχίας υπάρχει ένα υπέροχο νεοκλασσικό κτίριο στο οποίο στεγάζονται οι υπηρεσίες της Νομαρχίας Σερρών. Έχει χτιστεί στο τέλος του 19ου αιώνα από τον αρχιτέκτονα Ξενοφώντα Παιονίδη. Το κτίριο της νομαρχίας μαζί με το κάστρο του Κουλά αποτελούν δύο από τα χαρακτηριστικότερα μέρη της πόλης των Σερρών.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Η Ιερά Μονή του Τιμίου Προδρόμου Σερρών, στα δυτικά μιας βαθιάς χαράδρας του Μενοίκειου Όρους, αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα κέντρα του Ορθόδοξου μοναχισμού στα Βαλκάνια. Η ίδρυση της το 1270 και η μακραίωνη ιστορία της μαρτυρούν τον πολιτισμό, την παράδοση και την πλούσια πνευματικότητα του Βυζαντίου.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΕΙΚΟΣΙΦΟΙΝΙΣΣΑΣ ΣΤΟ ΠΑΓΓΑΙΟ

Στο δρόμο Σερρών - Καβάλας, αμέσως μετά την Κορμίστα, στα όρια των νομών Σερρών - Καβάλας, στη βόρεια πλευρά του κατάφυτου όρους Παγγαίου, σε μια θαυμάσια τοποθεσία, σε υψόμετρο 753 μ., βρίσκεται η Ιερά Μονή της Παναγίας της Εικοσιφοίνισσας.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΚΡΙΤΟΧΩΡΙΟΥ

Πάνω από την κοινότητα Ακριτοχωρίου, στους πρόποδες του όρους Κερκίνη (Μπέλες) είναι κτισμένο από το 1981 το Ιερό Ησυχαστήριο του Τιμίου Προδρόμου. Απέχει 24 χλμ. από το Σιδηρόκαστρο και 50 από τις Σέρρες. Είναι κτισμένο επάνω στο διεθνές περιπατητικό μονοπάτι E 4/6 και έχει πανοραμική θέα στη λίμνη Κερκίνη. Σήμερα μονάζουν περίπου 40 μοναχές. Γιορτάζει στις 29 Αυγούστου.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΑΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΑΛΙΣΤΡΑΤΗΣ

Στο δρόμο Σερρών - Δράμας, δύο χιλ/τρα πριν την Κοινότητα Αλιστράτης, σ' ένα καταπράσινο τοπίο, βρίσκεται ένα από τα παλαιότερα, μαζί με την Ι.Μ. Εικοσιφοίνισσας, μοναστήρια: της Αγ. Κυριακής. Κατεστραμμένο επανειλημμένα από Τούρκους και Βουλγάρους, διατήρησε από τα παλαιά μόνο την είσοδο του. Η ανασύστασή του άρχισε το έτος 1956, οπότε και εγκαταστάθηκε η σημερινή Ηγουμένη. Η Μονή αρχικά ήταν ανδρική και κατά το έτος 1906 αριθμούσε ενενήντα πέντε (95) Μοναχούς. Δεν υπάρχει ξενώνας. Σήμερα μονάζουν δύο (2) Μοναχές. Η Μονή γιορτάζει στις 7 Ιουλίου, στη μνήμη της μεγαλομάρτυρας Κυριακής.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΡΟΦΗΤΗ ΗΛΙΑ ΑΓ. ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Το μοναστήρι βρίσκεται σ' ένα λόφο πάνω από το χωριό του Αγίου Πνεύματος, πολύ κοντά από τα τελευταία σπίτια έτσι ώστε αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής των κατοίκων. Η θέση του είναι τέτοια ώστε μπροστά στον επισκέπτη απλώνεται απέραντος ο κάμπος της περιοχής και πίσω δεσπόζει επιβλητικό το όρος Μενοίκιο. Ένας χώρος πανέμορφος που γίνεται ακόμη πιο όμορφος χάρη στις προσεγμένες κατασκευές που έγιναν πάνω στα πρότυπα των μοναστηριών του Αγίου Όρους.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΑΓ. ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Δέκα πέντε (15) περίπου χλμ. από την πόλη των Σερρών, στην Κοινότητα Αγ. Πνεύματος, στις παρυφές του Μενοίκιου όρους, είναι κτισμένο το Μοναστήρι του Τιμίου Σταυρού. Βρίσκεται ψηλά σ' ένα λοφίσκο, με πανοραμική θέα στον κάμπο και στην πόλη των Σερρών, μέσα σ' ένα καταπράσινο πευκόφυτο τοπίο.

Κτίτορες, με τη μορφή παρεκκλησίου, της Μονής είναι οι κάτοικοι της Κοινότητας, από το έτος 1964.

Χωρίς μοναχές μέχρι το έτος 1985, σήμερα (1997) αριθμεί τρεις (3) μοναχές, που με προσωπικές προσπάθειες το έφεραν στη σημερινή του μορφή

(καθολικό, αρχονταρίκι, έκθεση εργοχείρου, ξενώνες, κελιά Μοναχών).

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΠΡΩΤΗΣ

Οι στενοί δρόμοι της Πρώτης και γραφικά σοκάκια με κυβόλιθους στρωμένα, μέσα από μικρά και μεγάλα σπίτια, καταλήγουν στον ασφαλτόστρωτο δρόμο, που οδηγεί στο μοναστήρι της αγίας

Ανάληψης του Κυρίου στο Παγγαίο.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΒΥΣΣΙΑΝΗΣ ΜΕΤΟΧΙΟΥ

Θεοτόκου Βύσσιανης"». Πρώτη μέριμνα της Αδελφότητας ήταν η ανακατασκευή του παλαιού ναού της μονής.

Δέκα (10) χλμ. βόρεια της πόλης των Σερρών και δύο (2) από τον οικισμό του Μετοχίου, μέσα σ' ένα καταπράσινο τοπίο, στο βάθος μιας χαράδρας, βρίσκεται η γυναικεία Ι.Μ. Παναγίας της Βύσσιανης. Η μονή κατά τη διάρκεια του Μακεδονικού Αγώνα χρησιμοποιήθηκε ως καταφύγιο Μακεδόνων και ως κρύπτη όπλων και πυρομαχικών. Υπέστη ζημιές την περίοδο των Βαλκανικών Πολέμων 1912-1913 και ερημώθηκε. Για τη διόρθωση των ζημιών της οργανώθηκε μία αδελφότητα που ονομαζόταν «Αγαθοεργός Αδελφότης "Η Κοίμησις της

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΔΟΜΗΡΟΥ

Στα νότια του Ν. Σερρών, δυο (2) χλμ. από το χωριό Δόμηρος και πέντε (5) χλμ. από τους πρόποδες του Παγγαίου όρους, σε μια γραφική τοποθεσία, βρίσκεται η Ιερά Μονή της Αγ. Παρασκευής.

Το πότε και πώς ιδρύθηκε είναι άγνωστο, θεωρείται πάντως ένα από τα παλαιά Μοναστήρια της πατρίδας μας. Κατά μία εκδοχή, δεδομένου ότι τα έγγραφα και οι κώδικες της Μονής καταστράφηκαν από διάφορους κατακτητές, θεωρείται ότι ήταν παλαιά μετόχι της Ι. Μ. Εικοσιφοίνισσας. Θεωρείται ένα από τα παλιότερα

Μοναστήρια της πατρίδας μας. Είναι το πρώτο γυναικείο μοναστήρι στο χώρο της Μακεδονίας. Έχει βαθιές ρίζες και με το κέντρο του Μοναχισμού της Ορθοδοξίας, το Αγ. Όρος. Η Μονή Γιορτάζει στις 26 Ιουλίου, στη μνήμη της οσιομάρτυρας Παρασκευής.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΚΗΡΥΚΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΤΗΣ ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΥ

Το μοναστήρι βρίσκεται στις παρυφές της πόλεως, σε όμορφη τοποθεσία, αναρριχόμενο πάνω από τους επιβλητικούς βράχους του Δεμίρ Ισάρ μέσα σε κατάφυτο ελαιώνα και η αρχιτεκτονική του αποπνέει νησιώτικο άνεμο. Είναι αφιερωμένο στους Αγίους Μάρτυρες του 4ου μ.Χ. αιώνα Κήρυκο και Ιουλίττα (τον τριετή μόλις γιο και τη μητέρα) που έχυσαν το τίμιο αίμα τους για την ακλόνητη πίστη και τη θερμή αγάπη τους στον Κύριο, κατά το φοβερό διωγμό του Ρωμαίου αυτοκράτορα Διοκλητιανού (303-305). Το Καθολικό της Ι. Μονής κοσμείται με ξυλόγλυπτο τέμπλο, με εικόνες βυζαντινής τεχνοτροπίας, ιστορημένες από τις Αδελφές. Στη Μονή υπάρχουν, επίσης, αποθησαυρισμένα, λείψανα των Αγίων Κηρύκου και Ιουλίττης, Μακαρίου του Νοταρά, Γρηγορίου του Παλαμά, Γεωργίου, Δημητρίου, Νικολάου κ.ά.

ΑΕΡΟΛΕΣΧΗ ΣΕΡΡΩΝ

Είναι μέλος της Ελληνικής Αεραθλητικής Ομοσπονδίας (ΕΛ.Α.Ο) και της Γενικής Γραμματείας Αθλητισμού.

Σήμερα έχει 80 μέλη απ' όλες τις ηλικίες, τα οποία ασχολούνται με τον αιωροπτερισμό, αλεξίπτωτο πλαγιάς, μηχανοκίνητο αετό, ελαφρά και υπερελαφρά αεροσκάφη, αερομοντελισμό και ελεύθερη πτώση. Υπάρχουν 6 πιλότοι ελαφρών & υπερελαφρών αεροσκαφών και 20 χειριστές αιωροπτέρων.

Εχει δική της σχολή εκπαίδευσης στον αιωροπτερισμό με εκπαιδευτές αναγνωρισμένους από την Ελληνική Αεραθλητική Ομοσπονδία . Η Αερολέσχη Σερρών διαθέτει το ιδιόκτητο Αεραθλητικό Κέντρο Σερρών, μοναδικό στη Βόρεια Ελλάδα, που αποτελείται από υπόστεγο αεροσκαφών 400 m², γραφεία, αποθήκες, αίθουσα διδασκαλίας, τεχνητό λόφο εκπαίδευσης (το μεγαλύτερο της Ευρώπης), διάδρομο για υπερελαφρά αεροσκάφη και ελικοδρόμιο. Το Αεραθλητικό Κέντρο κατασκευάστηκε σε χώρο που παραχωρήθηκε από τη Διεύθυνση Γεωργίας το έτος 1998, με έγκριση της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας. Η Αερολέσχη Σερρών διαθέτει επίσης 4 ειδικά διαμορφωμένες πίστες απογείωσης αιωροπτέρων και αλεξιπτώτων πλαγιάς στα όρη Μενίκιο (950 μ), Παγγαίο (1.100 μ) και Μπέλες (πάνω από τη Βυρώνεια στα 1.000 μ και πάνω από τα Πορόϊα στα 1.000 μ).

ΧΙΟΝΟΔΡΟΜΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΛΑΪΛΙΑ

Στη βόρεια πλευρά της κορυφής μέσα σε δάσος από οξυές και έλατα σε υψόμετρο 1600 μέτρων, βρίσκεται το χιονοδρομικό κέντρο του Λαϊλιά, δημιούργημα του Ελληνικού Ορειβατικού Συλλόγου Σερρών, που είναι ένα από τα πιο αξιόλογα της Ελλάδας. Διαθέτει μία βασική χιονοδρομική πίστα μήκους 1.000 μέτρων και πλάτους 70 μέτρων, η οποία εξυπηρετείται από ένα συρόμενο χιονοδρομικό αναβατήρα ενώ υπάρχει και

μία δεύτερη πίστα με μεγαλύτερο βαθμό δυσκολίας. Με κατάλληλο φωτισμό που τοποθετήθηκε στην πίστα γίνονται και νυχτερινές καταβάσεις. Κάθε χρόνο στο χιονοδρομικό κέντρο πραγματοποιούνται αγώνες καταβάσεων και δρόμου αντοχής, πανελλήνιοι, τοπικοί, περιφερειακοί και άλλοι χιονοδρομικοί αγώνες.

Επίσης, λειτουργεί ένα σύγχρονο χιονοδρομικό περίπτερο-σαλέ.

Πολλοί είναι οι περιπατητές και οι αθλητές που επισκέπτονται καθημερινά το δάσος κατά τους θερινούς μήνες με αποκορύφωμα το Δεκαπενταύγουστο, οπότε και διοργανώνονται λαογραφικές εκδηλώσεις. Το δάσος του Λαϊλιά με τα πανύψηλα δένδρα, τις απότομες χαράδρες, τους απόκρυμνους και τεράστιους βράχους, τα περιπατητικά μονοπάτια καθώς και τις ανέσεις του χιονοδρομικού κέντρου και του ορειβατικού καταφυγίου προσφέρεται για τουρισμό όλες τις εποχές του χρόνου.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΙΠΠΑΣΙΑ

Πρωτοπόρος ο πρώην Δήμος Στρυμόνα σε θέματα θεραπευτικής ιππασίας ιδρύθηκε το δεύτερο, στην Ελλάδα, κέντρο θεραπευτικής ιππασίας στο Νέο Σκοπό.

Μετά από παραχώρηση έκτασης 12 στρεμμάτων από τον πρώην Δήμο Στρυμόνα, δημιουργήθηκε στο Νέο Σκοπό το δεύτερο στην Ελλάδα κέντρο θεραπευτικής ιππασίας υπό την ευθύνη του σωματείου «ΚΕΝΤΡΟ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΣ ΙΠΠΑΣΙΑΣ ΣΕΡΡΩΝ».

Το σωματείο ιδρύθηκε τον Ιανουάριο του 2006 και αριθμεί 150 μέλη. Έχει στόχο τη μη κερδοσκοπική, φιλανθρωπική και εθελοντική προσφορά κάθε δυνατής βοήθειας, δυνατοτήτων, ευκαιριών και μέσων για ιππασία σε άτομα με ειδικές ανάγκες στην Ελλάδα και το Εξωτερικό. Έδρα του σωματείου είναι ο Νέος Σκοπός.

Σήμερα στο «ΚΕΝΤΡΟ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΣ ΙΠΠΑΣΙΑΣ ΣΕΡΡΩΝ» ακολουθούν θεραπευτικά προγράμματα πολλά παιδιά και ενήλικες με

αναπηρία, από τις Σέρρες και τις γειτονικές πόλεις, από εξειδικευμένους φυσιοθεραπευτές ενώ παράλληλα λειτουργούν προγράμματα αθλητικής ιππασίας για όλους, από έμπειρους εκπαιδευτές του ΚΕ.Θ.Ι.Σ.

Οι εγκαταστάσεις, αυτή τη στιγμή φιλοξενούν τρία άλογα, τρία boxes, ένα υπερσύγχρονο κτίριο κλειστού στίβου, μια αποθήκη εξοπλισμού και ζωοτροφών, ένα χώρο αναμονής φίλων και συνοδών, ένα στίβο προδιαγραφών, περίφραξη κι ένα μίνι ζωολογικό καταυλισμό κατοικίδιων.

Ο χώρος ενδείκνυται για παιχνίδι, για πλησίασμα στα ζώα αλλά και ανάπτυξη περιβαλλοντικής συνείδησης.

ΠΑΡΚΟ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

Πρόκειται για αθλητικό πολυχώρο στη νότια πλευρά της πόλης σε έναν χώρο τριακοσίων 300 στρεμμάτων περίπου, πνιγμένο στο πράσινο.

Στο Αθλητικό Πάρκο Ομόνοιας οι υπάρχουσες εγκαταστάσεις συγκεντρώνουν πλήθος σερραίων δημοτών, φίλων του αθλητισμού, σε καθημερινή βάση και περιλαμβάνουν: κλειστό γυμναστήριο, επτά γήπεδα ποδοσφαίρου, τρία ανοικτά γήπεδα μπάσκετ, δύο γήπεδα τέννις, αποδυτήρια αθλουμένων και αναψυκτήριο.

Πέραν αυτών, στο νότιο τμήμα του οικοπέδου

υπάρχει η πίστα καρτ της Λέσχης Αυτοκινήτου και Μοτοσικλέτας Σερρών και το

Αυτοκινητοδρόμιο Σερρών που αναδεικνύει το Αθλητικό Πάρκο Ομόνοιας, σε αθλητικό-τουριστικό χώρο.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΔΡΟΜΙΟ ΣΕΡΡΩΝ

Το Αυτοκινητοδρόμιο Σερρών βρίσκεται Νότιο-Δυτικά της πόλης των Σερρών ανάμεσα στο Αθλητικό Πάρκο Ομόνοιας καλύπτοντας 1.000 στρέματα. Η πίστα κατασκευάστηκε το 1998. Έχει κατασκευαστεί σύμφωνα με τις τεχνικές προδιαγραφές ασφαλείας μέχρι και Formula 3 επίπεδο. Είναι η μεγαλύτερη στα Βαλκάνια, με μήκος 3.186 μέτρα και πλάτος 12-15 μέτρα. Το αυτοκινητοδρόμιο των Σερρών αποτελεί τη μοναδική πίστα στη χώρα αλλά και στη Βαλκανική η οποία πληρεί απολύτως τις κατασκευαστικές προδιαγραφές της Διεθνούς Ομοσπονδίας Μοτοσυκλέτας (FIM) και της Διεθνούς Ομοσπονδίας Αυτοκινήτου (FIA), για διεξαγωγή αγώνων κατηγορίας μέχρι Formula 3.

ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΙΑ (ΑΓΙΑ ΕΛΕΝΗ)

Η "πυροβασία" ή "ακαϊα" αποτελεί το κύριο χαρακτηριστικό του εθίμου. Η τελετή ξεκινά της παραμονή της εορτής των Κωνσταντίνου και Ελένης στις 20 Μαΐου. Παρουσιάζει εξαιρετικό ενδιαφέρον τόσο από λαογραφικής, όσο και από θρησκευτικής άποψης και περιλαμβάνει άκρως ενδιαφέρουσες ιεροπραξίες όπως: η τελετουργική ζωοθυσία, η ένδυτη έκσταση των μυστών, η πυροβασία, ή ακαϊα. Η ιερή φωτιά ανάβεται από συγκεκριμένο μύστη, που κατέχει το προνόμιο του

λειτουργήματος αυτού από προγονική κληρονομιά. Όταν σχηματισθεί η θράκα, ειδοποιούνται οι Αναστενάρηδες που φτάνουν σε πομπή και αρχίζουν τον κυκλικό χορό γύρω από τη φωτιά κρατώντας τις ιερές εικόνες. Ο ήχος της λύρας και του νταουλίου είναι διαρκώς παρών καθώς ο χορός περνά πάνω από τα αναμμένα κάρβουνα. Το γεγονός της ακαΐας προσελκύει πάρα πολύ κόσμο, όχι μόνο απλούς θεατές, αλλά και επιστήμονες ερευνητές.

ΓΥΝΑΙΚΟΚΡΑΤΙΑ Ή ΜΠΑΜΠΩ (ΜΟΝΟΚΚΛΗΣΙΑ)

Το έθιμο είναι Θρακιώτικο καθώς αναβιώνει σε χωριά στα οποία είναι εγκατεστημένοι όσοι Θρακιώτες ήρθαν από τα χωριά της Ανατολικής Ρωμυλίας και της Ανατολικής Θράκης. Θα μπορούσε κανείς να πει ότι έχει τις ρίζες του και στην αρχαιότητα καθώς πολλοί καθηγητές και ερευνητές παρατήρησαν ομοιότητες στα Θεσμοφόρια που ήταν γυναικεία και συγχρόνως αγροτική γιορτή κατά την οποία οι γυναίκες τιμούσαν την γονιμότητα πράγμα το οποίο γίνεται και με τη Γυναικοκρατία. Με τα δρώμενα του εθίμου

αυτού τιμάται η αναπαραγωγή, η γέννηση των παιδιών και η γυναίκα που τα φέρνει στον κόσμο. Στις 8 του Γενάρη κάθε έτους, οι ρόλοι στην Μονοκκλησιά Σερρών αλλάζουν ή μάλλον καλύτερα αντιστρέφονται. Από τις πρώτες πρωινές ώρες οι διαθέσεις των γυναικών αγριεύουν και κάνουν την μικρή τους επανάσταση για μία μέρα. Φορώντας τις παραδοσιακές Θρακιώτικες στολές από πολύ νωρίς το πρωί βγαίνουν στους δρόμους του χωριού και το κατακτούν κατά κάποιον τρόπο. Στη μέση της ημέρας όλες οι γυναίκες του χωριού πηγαίνουν στο σπίτι της Μπάμπως με κεράσματα και δώρα, με παραδοσιακά όργανα και αφού κάνουν μαζί της μια βόλτα στα σοκάκια του χωριού την οδηγούν στην πλατεία, στο σπιτάκι της όπου γίνεται μια αναπαράσταση της τελετουργίας που ακολουθούσε η Μπάμπω-μαμή. Το γλέντι συνεχίζεται όλη την ημέρα με παραδοσιακά ακούσματα της Θράκης και χορούς στους οποίους παρασύρονται.

ΕΘΙΜΟ ΔΡΑΚΟΚΟΝΙΑΣ (ΝΕΟ ΣΟΥΛΙ)

Γιορτάζεται την ημέρα του Αγίου Γεωργίου. Το έθιμο αναφέρεται σε ένα δράκο ο οποίος κρατάει φυλαγμένα τα νερά και δεν τα αφήνει να κατεβούν στον κάμπο. Οι Νεοσουλιώτες πρέπει να του πάνε όμηρο την ομορφότερη της κώμης για να ελευθερωθούν τα νερά. Μετά την λειτουργία της εκκλησίας

γίνεται λιτανεία σε 3-5 σημεία του κάμπου με την συνοδεία των εξαπτέρυγων. Σε 3-5 δέντρα ανοίγουν σχισμές και ο παπάς βάζει μέσα προσφορά. Έπειτα πηγαίνουν στο σημείο που είναι ο δράκος και ένας νεαρός επάνω σε άλογο σκοτώνει τον δράκο και ελευθερώνει την κοπέλα. Έτσι προστατεύεται ο κάμπος και σώζεται η σοδιά. Στην πλατεία της κωμόπολης ακολουθεί γλέντι και χορός.

ΝΤΕΡΒΕΝΕΣ (ΠΡΩΤΗ)

Οι Ντερβένες είναι ένα από τα χαρακτηριστικότερα έθιμα του χωριού. Είναι προχριστιανικό έθιμο με ρίζες που ανάγονται στην πυρολατρεία των αρχαίων χρόνων. Οι ντερβένες είναι κλασική περίπτωση ειδωλολατρικών εκδηλώσεων που πέρασαν στη χριστιανική θρησκεία και έφτασαν μέχρι σήμερα, αποκτώντας όμως νέο διπλό συμβολισμό:

– με τη φωτιά ζεσταίνονται οι καρδιές των ανθρώπων και

– με την καθαρτική ιδιότητα της φωτιάς

καίγεται ο παλιός άνθρωπος με τα μίση, τα πάθη, τις αμαρτίες και τις κακίες του και γεννιέται ένας νέος, ανακαινισμένος άνθρωπος, έτοιμος πια να μπει στην περίοδο της προσευχής και της νηστείας, που αρχίζει την επόμενη μέρα, την Καθαρά Δευτέρα, και εξαγνισμένος έτσι, να δεχτεί το μήνυμα της θυσίας του θεανθρώπου.

Αποδεικτικό αυτού του τελευταίου είναι το ότι οι χωριανοί πρίν πάνε στην ντερβένα ζητούν συγχώρεση ο ένας από τον άλλο, με την ευχή “σχωρεμένα”, δίνοντας μαζί κι ένα φρούτο.

Το έθιμο της Ντερβένας τηρείται ανελλιπώς μέχρι και σήμερα. Ο Δήμος Πρώτης στην προσπάθειά του να διατηρήσει τα πατροπαράδοτα ήθη και έθιμα διοργανώνει κάθε χρόνο το βράδυ της τελευταίας Κυριακής της Αποκριάς, της Τυρινής, αποκριάτικες εκδηλώσεις, όπου συρρέουν πλήθη επισκεπτών, όχι μόνο από τα γύρω χωριά, αλλά και από μακρινές πόλεις, για να δουν την αναβίωση εθίμου και να θαυμάσουν τις μεγαλειώδεις φωτιές.

ΜΠΑΜΠΟΥΓΕΡΟΙ (ΦΛΑΜΠΟΥΡΟ)

Οι «Μπαμπούγεροι» είναι νέοι του χωριού που φορούν μαύρα ή καφέ επεξεργασμένα δέρματα αιγοπροβάτων και στη μέση κρεμούν πέντε κουδούνια, ένα μεγάλο μπατάλι και τέσσερα κυπριά και από πάνω δένουν μια μαντήλα. Στο κεφάλι βάζουν τη «Μπαμπουσάρκα», μια μαύρη υψικόρυφη κεφαλοστολή που καλύπτει και το πρόσωπο και ξεπερνά το ένα μέτρο. Είναι στολισμένη, στο μπροστινό μέρος, με σειρές από πολύχρωμες χάντρες και κορδέλες και στη κορυφή πολύχρωμα μαντίλια. Την Κυριακή της Τυρινής, το πρωί, ο

«Μπαμπούγερος», αφού πάρει την ευλογία της μητέρας του, κατευθύνεται στην εκκλησία για να πάρει τη χάρη της Αγίας Άννας, της προστάτιδας της περιοχής. Στη συνέχεια επισκέπτεται τα σπίτια του χωριού σείοντας τα κουδούνια για να τρομάξει και να διώξει το κακό, να αφυπνίσει τη φύση και να φέρει τύχη. Το δρώμενο καταλήγει στην πλατεία, όπου όλοι οι Μπαμπούγεροι συγκεντρώνονται και χορεύουν στον μοναδικό σκοπό των «Μπαμπούγερων» που παίζουν οι ζουρνάδες και τα νταούλια. Μαζί τους πάντα έχουν από ένα πορτοκάλι, πάνω σε αυτό οι κάτοικοι μπήγουν κέρματα, τα οποία στη συνέχεια θα προσφέρουν στην εκκλησιά.

ΓΑΪΤΑΝΑΚΙ (ΣΕΡΡΕΣ)

Από τα λίγα έθιμα που διατηρούνται αυτούσια ως τις μέρες μας, το γαϊτανάκι είναι ένας χορός που δένει απόλυτα με το χρώμα και το κέφι της Αποκριάς.

Το γαϊτανάκι πέρασε στην Ελλάδα από πρόσφυγες του Πόντου και της Μικράς Ασίας και έδεσε απόλυτα με τα άλλα τοπικά έθιμα, αφού η δεξιοτεχνία των χορευτών αλλά και ο ιδιαίτερος χαρακτήρας του δεν αφήνουν κανένα αδιάφορο!

Δεκατρία άτομα χρειάζονται για να

στήσουν το χορό. Ο ένας κρατά ένα μεγάλο στύλο στο κέντρο, από την κορυφή του οποίου ξεκινούν 12 μακριές κορδέλες, καθεμιά με διαφορετικό χρώμα.

Οι κορδέλες αυτές λέγονται γαιτάνια και δίνουν το όνομά τους στο έθιμο.

Γύρω από το στύλο, 12 χορευτές κρατούν από ένα γαιτάνι και χορεύουν μαζί, σε 6 ζευγάρια, τραγουδώντας το παραδοσιακό τραγούδι.

Καθώς κινούνται γύρω από το στύλο, κάθε χορευτής εναλλάσσεται με το ταίρι του κι έτσι όπως γυρνούν πλέκουν τις κορδέλες γύρω από το στύλο δημιουργώντας χρωματιστούς συνδυασμούς.

Ο ένας χορευτής περνάει τη μια φορά μέσα και την άλλη από έξω από τον άλλον και έτσι οι κορδέλες πλέκονται πολύχρωμες πάνω στο κοντάρι δημιουργώντας διάφορα χρωματιστά σχέδια.

Όταν πια οι κορδέλες τυλιχτούν γύρω από το στύλο και οι χορευτές χορεύουν όλο και πιο κοντά σε αυτόν, τότε ο χορός τελειώνει και το στολισμένο γαϊτανάκι μένει να θυμίζει το αποκριάτικο πνεύμα.

Πιθανόν ο κυκλικός αυτός χορός να υποδηλώνει τον κύκλο της ζωής, από την χαρά στην λύπη, από τον χειμώνα στην άνοιξη, από την ζωή στον θάνατο και το αντίθετο.

ΓΕΡΑΚΙΝΑ (ΝΙΓΡΙΤΑ)

Φημισμένη σ' ολόκληρη την Ελλάδα Γερακίνα, που το τραγούδι της αποτελεί σήμερα πανελλήνιο ύμνο της λαϊκής Μούσας, έχει πατρίδα της τη Νιγρίτα. Κατά την παράδοση η Γερακίνα έζησε γύρω στα 1850-1870 σε μια οικία της Νιγρίτας, στη γραφική συνοικία "Τσουκαλάδες". Ήταν εξαιρετικά όμορφη και γι αυτό περιζήτητη νύφη. Όλα τα παλικάρια προσπαθούσαν να κατακτήσουν την ωραία Γερακίνα. Ο "Χάρος" όμως ζήλεψε την ομορφιά της και ήρθε πολύ νωρίς να την πάρει. Μια μέρα λοιπόν το μεσημέρι μόλις είχε στρώσει το τραπέζι η Γερακίνα πήγε με την "στάμνα" της να φέρει νερό από το πηγάδι. Ρίχνοντας όμως τον "κουβά" στο πηγάδι, έχασε την ισορροπία της κι έπεσε μέσα, αφήνοντας απελπισμένες

φωνές. Στο άκουσμα των φωνών, κατά τους στίχους του τραγουδιού, "έτρεξαν μικροί μεγάλοι και μεταξύ αυτών και το γενναίο παλικάρι της, το οποίο χωρίς δισταγμό κατέβηκε στο πηγάδι, για να σώσει την αγαπημένη του. Μετά από λίγο όμως ανέσυραν επάνω το νέο μισοπεθαμένο και τη Γερακίνα "νεκρή". Το πηγάδι αυτό της Γερακίνας, το οποίο σώζεται ακόμη και σήμερα στη Νιγρίτα (στη συνοικία "Τσουκαλάδες") απέμεινε ο τελευταίος μάρτυρας της λαϊκής αυτής παράδοσης.

ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ (ΑΓΙΑ ΕΛΕΝΗ)

Πρόκειται για ένα έθιμο το οποίο προέρχεται από την Ανατολική Ρωμυλία και αφορά τη γονιμότητα της γης. Αναβιώνει στην Αγία Ελένη τη Δευτέρα της Τυρινής και το μετέφεραν εκεί οι κάτοικοι του χωριού από το Κωστί της Αγαθούπολης. Στο έθιμο αυτό συμμετέχουν μόνο άνδρες με κορυφαίο πρόσωπο του δρώμενου τον "Καλόγερο". Αναπόσπαστο στοιχείο στην αμφίεσή του αποτελεί μία "σφούγκα". Πρόκειται για πάνα παραδοσιακού φούρνου την οποία παραδίδει τελετουργικά στον "Καλόγερο" ο Αρχιαναστενάρης. Ο "Καλόγερος", λέει η παράδοση, πέθανε και μετά από λίγα λεπτά

αναστήθηκε μόλις τον ρίξανε στο νερό.

Δρώμενο:

εκινά το πρωί της Δευτέρας της Τυρινής με τους “αγερμούς”. Ο “Καλόγερος”, είναι ντυμένος με προβιές, νεροκολοκύθα στο κεφάλι του, πιπεριές στην κορυφή του. Συνοδεύεται από τον “βασιλιά”, και από συνοδεία παραδοσιακών οργάνων. Όλοι μαζί χτυπούν τις πόρτες του χωριού. Οι νοικοκυρές υποδέχονται τη πομπή ρίχνοντάς τους σπόρους ενώ ο “Καλόγερος” με τη “σφούγκα” του σταυρώνει την είσοδο, ο “κουρέας” ξυρίζει τους νοικοκύρηδες, τους εύχεται καλή σοδιά και το “βασιλόπουλο” τους προσφέρει ένα ποτήρι κρασί. Το απόγευμα η πομπή με κάρο καταλήγει στη πλατεία του χωριού αφού πρώτα άνδρες με χοντρά ξύλα στα χέρια “χτυπούν” το νερό που βρίσκεται στην άκρη του δρόμου βρέχοντας τη συνοδεία. Το δρώμενο τελειώνει με το εικονικό όργωμα της πλατείας και τη σπορά.

ΚΕΤΣΕΚΙΑ (ΠΟΝΤΙΣΜΕΝΟ)

Πρόκειται για ένα λαϊκό δρώμενο της Αποκριάς που γίνεται στο χωριό Ποντισμένο. Εκεί μάλιστα έχει επιβιώσει έως τις μέρες μας ο πιο αρχέγονος ίσως τύπος λύρας του ελλαδικού χώρου (οι ντόπιοι το ονομάζουν “γκίκα”). Πρόκειται για μια εξαιρετικά αδρή και “πρωτόγονη” κατασκευή στην οποία ως χορδές χρησιμοποιούνται πλέον σύρματα από φρένα μοτοσικλέτας. Τα “Κετσέκια” του Ποντισμένου είναι έθιμο το οποίο δεν συναντάται σε κανένα άλλο μέρος της Ελλάδας.

ΚΟΥΡΜΠΑΝΙ (ΑΓΓΙΣΤΑ)

προσφέρεται μαγειρεμένο με πλιγούρι.

Πρόκειται για ένα πανάρχαιο έθιμο που αναβιώνει στην Αγγίστα και ο πυρήνας του βασίζεται στην έννοια της θυσίας στον άγιο του χωριού. Με τον τρόπο αυτό οι κάτοικοι της περιοχής επιχειρούσαν να εξευμενίσουν τον άγιο τους, για το καλό των ίδιων και του χωριού. Ανήμερα της γιορτής του Αϊ - Γιάννη σε ειδικά διαμορφωμένο χώρο, κοντά στην εκκλησία από την παραμονή σφάζουν το μοσχάρι, το κρέας του οποίου βράζουν σε μεγάλα καζάνια όλη τη νύχτα. Την επόμενη ημέρα μετά τη θεία λειτουργία και αφού πρώτα ο ιερέας ευλογήσει τους πιστούς, το εκκλησίασμα κατευθύνεται στην αίθουσα για να γευτεί το μοσχारीσιο κρέας που

ΚΛΗΔΟΝΑΣ (ΝΕΑ ΤΥΡΟΛΟΗ)

*Κλήδονας ζωντανεύει τη μέρα του Αγ-
Γιαννιού, στις 24 Ιουνίου, που συμπίπτει
με τη θερινή τροπή του ήλιου, η δύναμη
του οποίου φανερώνει κυρίως τα
μελλούμενα, σύμφωνα με τις θαμπές
μνήμες του παρελθόντος.*

*Ο γιορτασμός αρχίζει από την παραμονή
με τις μεγάλες φωτιές που ανάβονται και
τις πηδούν ακόμη και τα παιδιά. Κατόπιν*

*φέρνουν οι ανύπαντρες κοπέλες από το πηγάδι το αμίλητο νερό και το αδειάζουν στη
'γραγούδα' (πήλινο δοχείο), ρίχνοντας μέσα κι από ένα 'ριζικάρι, κάποιο προσωπικό,
συνήθως πολύτιμο, αντικείμενο. Σκεπάζουν έπειτα τη γραγούδα και την αφήνουν όλη
νύχτα κάτω από τον ξάστερο ουρανό. Πηγαίνουν τότε όλες για ύπνο και ονειρεύονται τον
άντρα που θα παντρευτούν Την επόμενη μέρα ανοίγεται με τραγούδια η γραγούδα και
καθώς η κάθε μία παίρνει πίσω το αντικείμενο που της ανήκει, ακούγεται κι από ένα
δίστιχο, το περιεχόμενο του οποίου έχει κάποια σημασία για το 'ριζικό' της κοπέλας, στην
οποία εκείνη τη στιγμή απευθύνεται. Τα ριζικάρια κάποτε τελειώνουν και καθώς
βασιλεύει ο ήλιος κάθε κοπέλα γεμίζει το στόμα της με μια γουλιά αμίλητο νερό, στέκεται
μπροστά στο παράθυρο και περιμένει μέχρι ν' ακούσει το πρώτο ανδρικό όνομα. Αυτό
πιστεύεται πως θα είναι και το όνομα του άνδρα που θα παντρευτεί.*

ΧΕΛΙΔΟΝΙΣΜΑΤΑ

*Πανάρχαιο έθιμο, ζωντανό μέχρι σήμερα σε
αρκετά χωριά του Νομού μας.*

*Τα χελιδονίσματα είναι γνωστά σε όλο το νομό
Σερρών. Οι Λαογράφοι τα συνδέουν με τα
Αρχαία χελιδονίσματα. Το τραγούδι, μάλιστα,
ξεκινάει με τον ίδιο στίχο:*

*«ήλθε ήλθε χελιδών καλός ώρας άγουσα,
καλούς ενιαυτούς, επί γαστέρα λευκά, επί νώτα
μέλιανα...»*

*Το έθιμο πέρασε στους Βυζαντινούς χρόνους,
διασώθηκε στα χρόνια της
Τουρκοκρατίας, στην πόλη των Σερρών και
έφτασαν στις μέρες μας.*

*Το πρωί της 1ης Μαρτίου τα παιδιά (αγόρια και κορίτσια), κρατώντας ένα ξύλινο ομοίωμα
της χελιδόνας πλημμυρίζουν τους δρόμους τραγουδώντας: «Χελιδόνα έρχεται απ'την
Μαύρη θάλασσα...» και μοιράζουν τους γνωστούς «Μάρτηδες» (στριφτό νήμα από
κόκκινη και άσπρη κλωστή) για να μη μας «πιάνει» ο Μάρτης. Που σημαίνει ότι οι αχτίδες*

του Μαρτιάτικου ήλιου είναι τόσο καυτές που κινδυνεύουμε να μαυρίσουμε. Και δεδομένου στην παράδοση ότι οι γυναίκες έπρεπε να είναι «αφράτες» και «άσπρες» σαν το γάλα, έπρεπε να φυλαχθούν.

Η συνήθεια να δένουμε στο χέρι μας την ασπροκόκκινη κλωστή «για να μη μας κάψει ο Μάρτης», οι λαογράφοι την συνδέουν με την «κρόκη» που οι μύστες των Ελευσίνιων Μυστηρίων έδεναν στο πόδι ή στο χέρι τους.

Τον «Μάρτη» τον βγάζουμε από το χέρι μας, όταν δούμε το πρώτο χελιδόνι ή πελαργό, τον βάζουμε κάτω από μία πέτρα κάνοντας συγχρόνως και μία ευχή ή πάλι τον κρεμάμε στον φράχτη της αυλής, να τον πάρουν τα χελιδόνια και να χτίσουν τη φωλιά τους.

ΤΟ ΚΑΨΙΜΟ ΤΟΥ ΨΥΛΛΟΥ (ΑΛΙΣΤΡΑΤΗ)

Από πολύ παλιά υπήρχε συνήθεια στην Αλιστράτη να ανάβουν φωτιές σ' αλώνια ή σε άλλους ελεύθερους χώρους, κατά τη διάρκεια των Απόκρεω, και να πηδούν μικροί και μεγάλοι πάνω απ' αυτές για να "καούν οι ψύλλοι", οι οποίοι ταλαιπωρούσαν τότε τον κόσμο. Το έθιμο αυτό μετεξελίχθηκε σήμερα σε "κάψιμο του ψύλλου". Την Τσικνοπέμπτη κάνουν στην Κεντρική πλατεία ένα μεγάλο σωρό από πουρνάρια. Κατασκευάζουν ένα μεγάλο,

ίσαμε ένα αρνί, ομοίωμα του ψύλλου, το κρεμάνε πάνω από το σωρό των ξύλων και βάζουν φωτιά, προσπαθώντας να κάψουν τον ψύλλο, τον οποίο κάποιος τον μετακινεί πάνω από τη φωτιά μ' ένα σύρμα που είναι προσδεμένο σ' αυτόν. Εν τω μεταξύ σε μια άκρη της πλατείας έχει στηθεί ένα καζάνι, όπου βράζει μια γίδα, η οποία προσφέρεται στους παρευρισκομένους συνοδευόμενη με ποτά, στο φαγοπότι που ακολουθεί μετά το κάψιμο του ψύλλου. Ο χορός υπό τους ήχους της φιλαρμονικής και των παραδοσιακών οργάνων συνεχίζεται μέχρι τις πρωινές ώρες.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗ ΠΑΛΗ

Η παραδοσιακή πάλη, τα λεγόμενα "κισπέτια" είναι αναπόσπαστο στοιχείο στις μεγάλες τοπικές εμποροπανηγύρεις της Ηράκλειας, της Σκοτούσας, της Μαυροθάλασσης, της Νιγρίτας και της Σκουτάρεως.

Δεκάδες παλαιστές απ' όλη την Ελλάδα αλλά και τις γύρω βαλκανικές χώρες

συρρέουν κάθε χρόνο στα μεγάλα σερραϊκά πανηγύρια, αναβιώνοντας ένα πανάρχαιο λαϊκό άθλημα, αλλά διεκδικώντας και υψηλά χρηματικά έπαθλα.

Οι αθλητές, γυμνοί από την μέση και πάνω, αλείφονται με λάδι για να δυσκολεύουν τους αντιπάλους τους και με τις περίτεχνες λαβές και κινήσεις τους προσφέρουν ένα μοναδικό εντυπωσιακό θέαμα στο παρευρισκόμενο κοινό που χειροκροτεί με ενθουσιασμό, νικητές και ηττημένους.

Εκτός από την πανέμορφη φύση και τις άπειρες εναλλακτικές δυνατότητες που προσφέρει ο Νομός Σερρών σίγουρα θα σας ενθουσιάσει με τις γεύσεις, την τοπική κουζίνα και τα παραδοσιακά προϊόντα του.

Γεύσεις που οι ρίζες τους χάνονται στην πλούσια Ιστορία του τόπου αναπόσπαστο κομμάτι της πολιτιστικής παράδοσης που θέλει τους ανθρώπους να αγαπούν και να απολαμβάνουν το καλό φαγητό σε κάθε ευκαιρία.

Η Σερραϊκή γη πλούσια και ευλογημένη, χρίζει αγαθά που ξεχωρίζουν για την ασύγκριτη γεύση και ποιότητά τους.

Φασόλια Ορεινής, Ρύζι, ντομάτες, Πατάτες Βροντούς είναι φημισμένα σε όλη την Ελλάδα.

Όπως και η εξαιρετικής ποιότητας Σπιρουλίνα που παράγεται στη Νιγηρία. Αξεπέραστης νοστιμιάς είναι και τα ντόπια κρεατικά όπως και τα αλλαντικά Σερρών.

Ονομαστά είναι τα λουκάνικα Ηράκλειας ή Τζουμαγιάς, ο καβουρμάς Κερκίνης που παρασκευάζεται από κρέας βουβαλιού και μοσχάρισιο.

Στις Σέρρες θα γευτείτε ακόμη εξαιρετικά κρασιά πολλά από τα οποία είναι βιολογικής καλλιέργειας. Τα οινοποιεία του Νομού συνεχίζουν την οικολογική παράδοση του Τόπου και είναι επισκέψιμα για να δοκιμάσετε τοπικές παραγωγές με υπέροχο άρωμα και

γεύση.

Εξαιρετικό είναι όμως και το Τσίπουρο παρασκευάζεται σε σύγχρονα αποστακτήρια

με παραδοσιακές μεθόδους και φημίζεται για το λεπτό άρωμα και την απαλή του γεύση.

Ιδιαίτερη θέση στο Σερραϊκό τραπέζι έχουν και τα γλυκά,

όλα από εξαιρετικής ποιότητας υλικά . Ξεχωρίζουν το Τουλουμπάκι και ο Ακανές με γεύση φρέσκου βούτηρου και καλοψημένου αμύγδαλου αλλά και η μπουγάτσα με τραγανό φύλλο και τη πλούσια γέμιση γλυκιά ή αλμυρή .

Η αγάπη των Σερραίων στο καλό φαγητό δημιούργησε το Φεστιβάλ Γαστρονομίας .

Διοργανώνεται τα τελευταία χρόνια αναδεικνύοντας τη τοπική κουζίνα και τα Προϊόντα του Νομού Σερρών, ενώ προσελκύει όλο και περισσότερους επισκέπτες που χαίρονται μέσα σε μια ατμόσφαιρα γιορτής τη γαστρονομική παράδοση του Τόπου.

Όπου και αν βρεθείτε στις Σέρρες τα ουζερί, τα εστιατόρια, οι ταβέρνες αλλά και οι επιχειρήσεις από όπου μπορείτε να προμηθευτείτε τοπικά προϊόντα θα σας εκπλήξουν με το μεράκι και τη ποιότητά τους και θα κάνουν τις Σέρρες τον αγαπημένο σας γαστρονομικό προορισμό .

Ο Νομός Σερρών διαθέτει μια πλούσια λαϊκή παράδοση και μια από τις κυριότερες εκφράσεις της είναι αναμφίβολα η παραδοσιακή ενδυμασία.

Η παραδοσιακή φορεσιά αφέθηκε στην επίδραση της ιστορίας, του περιβάλλοντος, των θεσμών, των ηθών και των εθίμων, για να καταλήξει σε αναρίθμητες ποικιλίες που δύσκολα μπορούν να ομαδοποιηθούν από ένα μη ειδικό, αφού παρουσιάζουν διαφορές ακόμη και στην ίδια περιοχή.

Μερικές ενδεικτικές παραδοσιακές ενδυμασίες είναι :

Σαρακατσάνικες φορεσιές

Η γυναικεία κασσανδρινή φορεσιά στα βασικά της κομμάτια δεν είναι τελείως διαφορετική από την πολιτική της Θράκης. Αποτελείται από τα ίδια κομμάτια: κατασάρκι, πουκάμισο, το οποίο διαφέρει μόνο στα μανίκια (φρούτα), που είναι κεντημένα με πιο βαρύ κέντημα, και τις κάλτσες

Η ανδρική φορεσιά αλλάζει μετά το 1920 και από τη φουστανέλα περνάμε στο σκούρο μπλε μάλλινο παντελόνι με σακάκι, όπως τα ευρωπαϊκά. Ήταν φτιαγμένο από υφαντό μάλλινο ύφασμα καλής ποιότητας, αγένωτο, δηλαδή αχτύπητο στο νερό. Υπήρχε και το ύφασμα για το χειμώνα, το γενωμένο, δηλαδή το χτυπημένο στη νεροτριβή. Μετά το 1935 φορέθηκε η κιλότα με πλεκτά τσουράπια μέχρι το γόνατο, όπως και στους «πολίτες», οι οποίοι δεν είχαν σταματήσει να φορούν τη φουστανέλα μέχρι το 1940 ως επίσημο ένδυμα στους γάμους.

Παραδοσιακή Βλάχικη Φορεσιά

Κάθε μία από τις παραδοσιακές Βλάχικες φορεσιές, έχει τη δική της ιστορία, που συμπλέει βέβαια με τις τοπικές παραδόσεις αλλά και ποικίλα κοινωνικοπολιτικά γεγονότα.

Οι φορεσιές των Ελληνόβλαχων, δεν είναι στατικές, με την έννοια ότι παρουσιάζουν μία έστω και αργή εξέλιξη. Για παράδειγμα με το πέρασμα του χρόνου τα υφαντά μάλλινα ρούχα αντικαθίστανται από υφάσματα που έρχονται από την Δύση ή την Ανατολή μέσω των Βλάχωνπραματευτάδων και κυρατζήδων, τα κεντητά μοτίβα εμπλουτίζονται από άλλα εισαγόμενα, δείγμα και αυτό της οικονομικής ευμάρειας και κοινωνικής ανύψωσης των Βλάχων, που από κτηνοτροφική κοινωνία διαμορφώνονται σταδιακά σε αστική τάξη των μεγάλων Ελληνικών, και Βαλκανικών πόλεων.

Παραδοσιακή Ενδυμασία Νέου Σουλίου

Νυφική και γιορτινή ενδυμασία Σουλίου. Παλιότερος τύπος νυφικής και γιορτινής φορεσιάς, που συνηθιζόταν στα 44 χωριά της περιοχής Σουλίου. Χαρακτηριστικό της είναι το λευκό χρώμα και οι ομοιότητες της με την ανδρική φουστανέλα. Αποτελείται από το άσπρο πουκάμισο, γιλέκο από ριγυτό μεταξωτό ύφασμα, την ολοκέντητη υφαντή ποδιά, το μαύρο σιγκούνι, τα πλεκτά τσουράπια και τα κόκκινα τσαρούχια με τις φούντες. Το στόλισμα του κεφαλιού δημιουργείται από τη μαύρη και κόκκινη σκούφια, και το σταμπωτό μαντήλι. Το θηλυκωτάρι της μέσης, τα σκουλαρίκια και το κόσμημα του στήθους συμπληρώνουν τη φορεσιά.

Παραδοσιακή Ενδυμασία Ορεινής

Παραδοσιακή Ενδυμασία Νιγρίτας (ΓΕΡΑΚΙΝΑ)

Ηράκλειας

Παραδοσιακή Ενδυμασία

Ενδυμασία Παγαίου Πρώτης

Ενδυμασία Δαρνακοχωρίτικη

Να γνωρίσουμε τις εναλλακτικές μορφές τουρισμού. Συγκεκριμένα να ασχοληθούμε με τον οικοτουρισμό και να διαπιστώσουμε τα πλεονεκτήματά του.

Ένα από τα πιο διαδεδομένα προβλήματα του τουρισμού αναψυχής είναι η συγκέντρωσή του σε συγκεκριμένες, περιορισμένες εποχές του έτους.

Αυτό έχει ως αποτέλεσμα τον εποχικό κορεσμό των υποδομών, των τουριστικών εγκαταστάσεων όπου και οδηγεί στη μείωση της ποιότητας και της ανταγωνιστικότητάς τους.

Στην Ελλάδα σχεδόν το 90% των δραστηριοτήτων του τουρισμού και της αναψυχής βρίσκονται μπροστά στις ακτές και τα μικρά νησιά. Αυτό το ρεύμα και η παράκτια συγκέντρωση, με το χρόνο μετατράπηκε σε παράκτια εξάπλωση, σε ανεξέλεγκτη οικιστική ανάπτυξη. Έτσι σε μια σχετικά σύντομη χρονική περίοδο, η χωρίς έλεγχο ανάπτυξη του τουρισμού στις παράκτιες ζώνες, δημιούργησε πολλά προβλήματα και αδιέξοδα.

Ο τουρισμός είναι η δραστηριότητα που αλλάζει βαθμιαία τη λειτουργία της φύσης,

όπως και της τοπικής κοινωνίας. Αλλάζει τις χρήσεις γης και μετατρέπει τα τοπία. Είναι ο μεγάλος καταναλωτής των φυσικών πόρων και παραγωγός σημαντικού φορτίου αποβλήτων, που υπερβαίνει συχνά την ικανότητα των οικοσυστημάτων. Είναι η δραστηριότητα που τείνει να καταναλώσει τις καλύτερες, τις ελκυστικότερες και πιο ευαίσθητες περιοχές.

Τα τελευταία χρόνια γίνονται μεγάλες προσπάθειες από τους κατοίκους των περιοχών και από την πολιτεία να καθιερωθούν εναλλακτικές μορφές τουρισμού που θα έχουν ως αποτέλεσμα την αειφόρο ανάπτυξη των περιοχών.

Με τον εναλλακτικό τουρισμό οι άνθρωποι αναζητούν ένα διαφορετικό τρόπο διακοπών ο οποίος συνδέεται με την προστασία της τοπικής κουλτούρας, την προστασία του φυσικού και ανθρωπογενούς περιβάλλοντος, αλλά και με την αποφυγή της χρήσης υπηρεσιών οργανωμένου μαζικού τουρισμού.

Ως εναλλακτικές μορφές τουρισμού θεωρούνται αυτές πέραν του μαζικού τουρισμού, οι οποίες επιδιώκουν την αποφυγή αρνητικών και τη δημιουργία θετικών κοινωνικών, πολιτιστικών και περιβαλλοντικών επιπτώσεων.

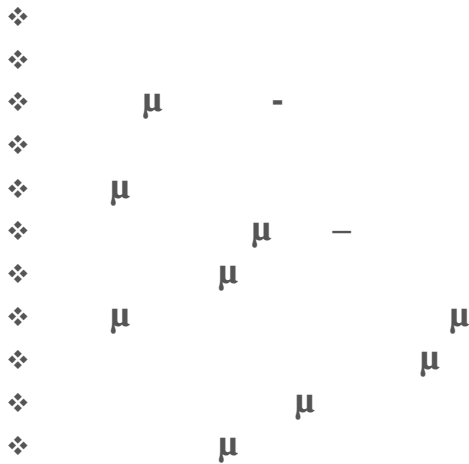
Κύρια χαρακτηριστικά των μορφών αυτών είναι:

- η μικρής κλίμακας, ελεγχόμενη και ρυθμιζόμενη ανάπτυξη, η ποικιλία δραστηριοτήτων σε ατομικό επίπεδο και*
- η έμφαση στην απόκτηση εμπειριών για τις τοπικές κουλτούρες και στη διατήρηση των παραδοσιακών αξιών.*

Στην Ελλάδα, τα τελευταία χρόνια αναπτύσσονται όλο και πιο συστηματικά οι ειδικές μορφές τουρισμού, που προσφέρουν τη δυνατότητα στους ταξιδιώτες να εμπλουτίσουν τις δραστηριότητές τους και με προγράμματα εξειδικευμένων δράσεων, όπως είναι ο θεραπευτικός-ιαματικός τουρισμός, ο θρησκευτικός τουρισμός, ο οικολογικός τουρισμός, ο αγροτουρισμός, τουρισμός περιπέτειας κ.λ.π. Έτσι, η χώρα αποτελεί πλέον έναν προσφιλή τουριστικό προορισμό όχι μόνο για διακοπές «κλασσικού τύπου», αλλά και για όσους επιθυμούν να πραγματοποιήσουν εναλλακτικές διακοπές, αναζητώντας εκτός από την ξεκούραση και την απόλαυση των αξιοθέατων και την κουλτούρα της χώρας αυτής.

Η γνωριμία με την «άλλη Ελλάδα», που αποτελεί την εναλλακτική πρόταση στο μοντέλο «καλοκαίρι-ήλιος-θάλασσα» και η επιθυμία του δυνητικού επισκέπτη-ταξιδευτή-τουρίστα να βιώσει ότι έχει σχέση μ' αυτή, πρέπει να μας απασχολεί.

Έχουμε την πεποίθηση ότι το τουριστικό μας προϊόν είναι ελκυστικό και δεν θα προδώσει τις προσδοκίες του επισκέπτη. Είναι ένα προϊόν που έχει να κάνει με τον:

και μπορεί να ικανοποιήσει τις οποιοσδήποτε αναζητήσεις και να απορροφήσει την καθημερινότητα του οποιοσδήποτε εκδρομικού πακέτου τριών (3), τεσσάρων (4) ή πέντε (5) ημερών.

Η ικανοποιητική ξενοδοχειακή υποδομή (περίπου 1400 δωμάτια, 2500 κλίνες), με γεωγραφική διασπορά και με τιμές για όλες τις δυνατότητες, είναι επαρκής να εξυπηρετήσει και συνεδριακές ανάγκες.

Τα παραπάνω, σε συνδυασμό με τη υπέροχη τοπική γαστρονομία και το φιλόξενο χαρακτήρα μας, αποτελούν ένα σύνολο - πακέτο το οποίο θα μπορούσε να αποτελέσει κριτήριο τουριστικής επιλογής.

Όντως, ο εναλλακτικός τουρισμός παρουσιάζει μία εξελισσόμενη-αναπτυσσόμενη προοπτική-πορεία σε επίπεδο χώρας, με το μεγαλύτερο μερίδιο να καλύπτεται από τον εσωτερικό τουρισμό και το υπόλοιπο από συνειδητοποιημένους επισκέπτες-ταξιδευτές του εξωτερικού.

Αυτό το μοντέλο τουρισμού διαθέτει η περιοχή μας και αυτό καλείται να στηρίξει, αναδείξει, προβάλλει, προωθήσει και τελικά να «πουλήσει».

Έτσι βλέπουμε να διαμορφώνονται στην περιοχή μας σαφείς τουριστικοί προορισμοί και να εμφανίζονται εκεί δραστηριότητες και ιδιωτικές επενδύσεις (ξενοδοχειακές μονάδες, υπαίθριες δραστηριότητες κλπ)

Είδαμε εν τέλει κάτι να κινείται στον τουρισμό στις Σέρρες και να γίνεται πλέον συνείδηση ότι ο τουρισμός μπορεί και αυτός να αποτελέσει υπολογίσιμο οικονομικό μέγεθος για την περιοχή μας .

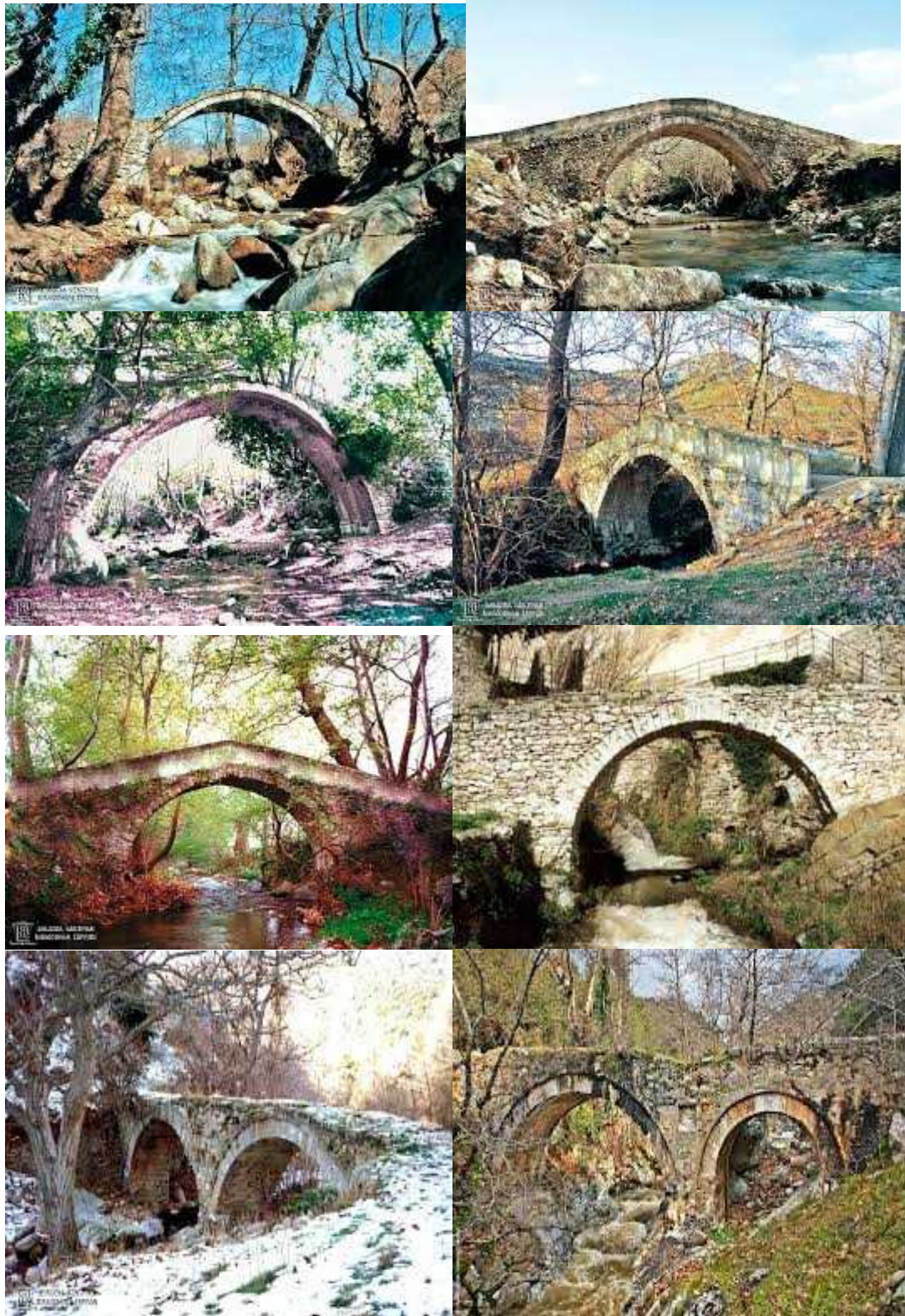
Ως επίλογος θα μπορούσε να καταγραφεί η σκέψη ότι εμείς οι Σερραίοι πρώτοι πρέπει να γνωρίσουμε τον τόπο μας, να πιστέψουμε στις τουριστικές δυνατότητές του, να αποκτήσουμε τουριστική συνείδηση και παιδεία, να γίνουμε πολλαπλασιαστές της τουριστικής πληροφορίας, ώστε να αισιοδοξούμε στην καλύτερη ανάπτυξη του τουρισμού – επισκεψιμότητα στο Νομό μας.

ΦΩΤΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΣΕΡΡΩΝ

ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ ΓΕΦΥΡΙΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΣΕΡΡΩΝ

ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΗ

Κατά τη διάρκεια αυτής της εργασίας, ερευνώντας, εξετάζοντας διάφορα στοιχεία και πληροφορίες, ταξιδεύοντας με το διαδίκτυο και τη φαντασία μας στα υπέροχα Ιστορικά μνημεία και τοπία φυσικού κάλους διαπιστώσαμε ότι ο Νομός Σερρών έχει ιδιαίτερα πολιτισμικά στοιχεία που τα αγνοούσαμε ως τώρα οι περισσότεροι από εμάς. Ιδιαίτερη παράδοση (ήθη και έθιμα) όπως και μοναδικά παραδοσιακά προϊόντα της Σερραϊκής γης που είναι ξακουστά σ' όλο τον κόσμο. Μόνο αν περιηγηθεί κάποιος στα ηπειρωτικά θα ακούσει τους ήχους, θα μυρίσει μυρωδιές, και θα απολαύσει μοναδικά τοπία που δεν τα φαντάζεται.

Μετά απ' όλη αυτή την πορεία είμαστε σίγουροι ότι πρέπει να κάνουμε κάθε προσπάθεια για να αναδείξουμε την πολιτισμική και ιστορική κληρονομιά του τόπου μας και να διαφυλάξουμε όλα τα θετικά της σημεία. Αυτό μπορεί να γίνει με διαφόρους τρόπους. Κατ' αρχήν να φροντίσουμε να συντηρούμε τα ιστορικά μας μνημεία που πολλά από αυτά είναι παραμελημένα, να προβάλλουμε τα τοπικά αγροτικά προϊόντα που προσφέρουν ποιότητα στη διατροφή και συμβάλουν στην μακροζωία. Να αναδείξουμε την Σερραϊκή παράδοση και να προβάλλουμε τον παραδοσιακό τρόπο διασκέδασης.

Σ' όλα τα παραπάνω αυτά θα βοηθήσει κατά τη γνώμη μας η ανάπτυξη σε όλους τους τομείς οι εναλλακτικές μορφές τουρισμού όπως παραπάνω αναφέραμε ώστε να συμβάλει όχι απλά στην οικονομική ενίσχυση της περιοχής αλλά και στην ανάδειξη και την διαφύλαξη της Σερραϊκής πολιτισμικής και ιστορικής κληρονομιάς.

Η πραγματική γνώση και εμπειρία της ζωής είναι το καλύτερο σχολείο του κόσμου ' ' Μαθαίνω Ταξιδεύοντας "

ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ

ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ PROJECT (ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΝΟΜΟ ΣΕΡΡΩΝ)

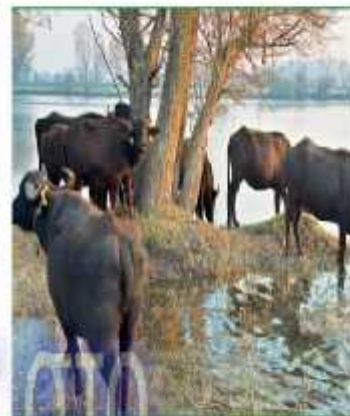
1. Κατά τη γνώμη σας υπάρχουν λόγοι και αξιοθέατα που θα προσελκίσουν ξένους επισκέπτες – τουρίστες στο Νομό Σερρών;
ΝΑΙ ΟΧΙ
2. Ποιες περιοχές του Νομού έχετε επισκεφτεί;
Ακρόπολη Σερρών Αμφίπολη Σπήλαιο Αλιστράτης
Κερκίνη Λαϊλιά Ι.Μ. Τιμίου Προδρόμου
3. Οι εκδρομές σας έχουν εκπ/κό ή ψυχαγωγικό χαρακτήρα;
ΕΚΠ/ΚΟ ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΟ
4. Γνωρίζεται κάποιες γενικές πληροφορίες ή την Ιστορία για τα μέρη του Νομού που επισκέπτεστε;
ΝΑΙ ΟΧΙ
5. Τι είναι αυτό που σας εντυπωσίασε θετικά στο συγκεκριμένο μέρος που επισκεφθήκατε;
6. Τι είναι αυτό που σας έκανε αρνητική εντύπωση;
7. Θα προτείνετε σε φίλους ή άλλους γνωστούς να επισκεφθούν τα μέρη αυτά;
ΝΑΙ ΟΧΙ
8. Πιστεύετε ότι τα αξιοθέατα του Νομού μας διαφημίζονται όσο θα έπρεπε;
ΝΑΙ ΟΧΙ
9. Να αναφέρετε ένα λόγο που θα σας έκανε να επισκεφθείτε ξανά την συγκεκριμένη περιοχή;
10. Πόσο ικανοποιημένοι μείνατε από τη Σερραϊκή φιλοξενία – παροχές;

Καθόλου Λίγο Πολύ Πάρα πολύ

11. Κατά τη γνώμη σας ποιοι είναι οι δημοφιλέστεροι προορισμοί;

Ακρόπολη Σερρών Αμφίπολη Σπήλαιο Αλιστράτης

Κερκίνη Λαϊλιάς Ι.Μ. Τιμίου Προδρόμου
Ρούπελ

:

www.serres.gr

www.serreslib.gr

www.taxidologio.gr/serres

www.city.gr

www.citylife

www.taksidiotis.gr

www.visitgreece.gr

www.diakopes.gr

www.wikipedia.gr

www.golden-greece.gr

ΤΕΛΟΣ